

לאסוף ולכנס

מחזה מאת: מאור כהן

לאסוף ולפגוש

סינופסיס

חמש דמויות ישראליות מקומיות, במפגש עם החיים, ההווה והתרבות הישראלית של שנות האלפיים, נחקרות על ידי חוקר שמעמדו ותפקידו אינם ברורים, מתארות את חלקן במארג סיפורים הרוקם עלילה אחת הבאה לענות על שתי שאלות יסוד העומדות במרכז החקירה בשני מקרי מוות שונים שלכאורה אין כל קשר ביניהם. מעל כל דמות מרחף ענן שחור המעמיד את אמינותה ואת מניעיה בסימן שאלה. שאלותיו של החוקר הן בבחינת "כל אדם אשם עד שהוכח אחרת".

אך מעבר למיקומן ולתפקידן בסיפור, אשמתן של הדמויות היא בעצם הווייתן. נועה המתגלגלת ממיטה למיטה בחיפוש מתמיד אחרי אהבה ונרדפת אחרי דמות ריאליסטית או מדומיינת. גיא שרודף אחרי אהבה עד אפריקה כדי לגלות את גודל העליבות שבה. אבירס הממצה את חייו עד תום ואף יותר מכך. ארנון, קצין בצבא שפיקד על מבצע כושל בו נהרגו כמה מחייליו. יוני, ילד רחוב שעוסק בזנות על מנת להתקיים וכמובן החוקר. כל אלו מעידים על חלקם בשתי פרשות הבודקות את נסיבות מותם של אדם, דמות טראגית שמניעה אינם ברורים, ויפתח, קצין כושל בצה"ל.

במסגרת משחקי התפקידים החברתיים, נטילת המסכות, החיפוש העצמי, החיים מלאי אשמה ותוכחה. כל אחד נושא על גבו קופת שרצים, כל אחד מצדיק את חולשותיו בעצם היותו אדם. כל אדם הוא חשוד פוטנציאלי. פעולותיהם של בני האדם נקשרות אחת בשנייה משפיעות ומושפעות מהאחר, גם אם אין מניע או כוונה בבסיסן.

סיפור אישי שהוא חלק מסיפור כללי, מורכב ממספרי עד המוצאים עצמם במערכת של קשרים, מושפעים מדמיות אחרות ומשפיעים עליהן, לעיתים מתוך חוסר מודעות. סוף מפתיע.

על המחזאי:

מוסיקאי, כותב, מלחין, תחת ידיו שני מחזות זמר שהופקו בימתית. האחרון שבהם, "בדידותו של אדם" עלה במסגרת חג המחזמר המקורי בת ים 2013. בשנים האחרונות כתב, עיבד ושר במספר הרכבים מוסיקליים. בחייו המקצועיים סטודנט לתואר שלישי (דוקטורט), מרצה לממשל, להיסטוריה, לימודי סביבה וגיאוגרפיה במספר מכללות. היה עוזר אישי במשך שנתיים לראש עיריית הוד השרון ומאוחר יותר הקים וניהל מחלקה לחינוך משלים בעירייה. בחייו האישיים: נשוי ואב לילדה.

מאור כהן:

טל: 050-7402526

Email: maorkohn@gmail.co

ת.ד. 302 מושב בורגתה, 42860

תמונה 1

החוקר ישוב לשולחן חקירות ישן, עמוס בדפים, טלפון ומסך מחשב. בחדר שידה ועליה כד מלא במים וכוס. מנורת שולחן דולקת והוא מעיין באחד התיקים. מולו, שני כיסאות עץ ריקים ומאחור דלת הפונה אל אחורי הקלעים. מוסיקת פתיחה.

דפיקה על הדלת. החוקר מרים את ראשו ומתבונן לעבר הדלת.

חוקר:
כן! בבקשה!

הדלת נפתחת ונועה נכנסת פנימה.

נועה:
בוקר טוב. אפשר להיכנס?

חוקר:
כן. בבקשה. זומנת הנה?

נועה:
כן.

חוקר:
בנוגע ל...

נועה [עדיין עומדת]:
אדם פרידמן.

החוקר מחפש בתיקים ומעביר תיק מתחתית הערמה אל ראשה.

חוקר:
פרידמן... אהה, כן. בואי שבי. מה השם בבקשה?

נועה [מתיישבת]:
נועה גולן.

החוקר מניח מכשיר הקלטה על השולחן ומפעיל אותו.

חוקר:
תוכלי לחזור בבקשה על השם בשביל ההקלטה?

נועה:
כן. נועה גולן.

חוקר:
תודה. כן נועה. אני מבין שהיית בקשר עם אדם.

נועה:
פחות או יותר...

חוקר:
אני צריך שתספרי לי מה בדיוק הקשר שלך אליו. איך בדיוק מכירה אותו?

נועה:

האמת, אני לא ממש מכירה. נפגשנו פעם ראשונה לפני חצי שנה בערך. יצאתי איתו כמה פעמים אבל נפרדנו ממש מהר. מאז... טוב, קרו כמה דברים, אבל לא באמת יצא לי להכיר אותו, את המשפחה שלו, חברים, הרקע שלו וכאלה....

חוקר:

אני לא מבין. אם הקשר בניכם נגמר לפני חצי שנה ואת לא ממש מכירה אותו, למה בעצם הזמינו אותך להגיע הנה?

נועה:

זה בגלל שנפגשתי איתו קצת לפני שהוא נהרג. זה היה לפני יומיים. אני חושבת שאני האחרונה שראתה אותו.

חוקר:

אז כן היה בניכם קשר...?

נועה:

הקשר שלנו, זה יותר מורכב. אני ואדם... טוב זה לא הלך כל כך טוב, אתה מבין? זה התפרק מהר אבל היו לנו עוד נקודות חיכוך אחר כך. יצאנו כמה פעמים, אבל לא ממש הצלחתי להכיר אותו. מהר מאוד זה הפך להיות לא נעים וביקשתי ממנו שיעזוב ולא יטריד אותי. אבל היה לו קשה. במיוחד אחרי כל מה שקרה. אני לא חושבת שזה קשור למקרה הזה שאתה בודק, אבל...

חוקר:

תרשי לי להחליט מה קשור ולאיזה מקרה. אני לא מבין. אדם הטריד אותך? מה הוא בדיוק עשה לך?

נועה:

הוא לא בדיוק עשה לי. גם לי יש צד בסיפור. זה לא כזה פשוט. זה מסובך, הוא לא ממש אשם... לא יודעת מאיפה להתחיל...

חוקר:

בואי ננסה מהתחלה. איפה הכרת אותו?

נועה:

את אדם...? היה לנו חבר משותף.

חוקר:

מאיפה? איפה הוא נמצא?

נועה:

בתל אביב. אני ירושלמית, לשעבר, והם תל אביבים.

חוקר:

אוקיי.

נועה:

אדם פשוט היה אצלו יום אחד כשהתקשרתי. הוא זה שענה לטלפון. שיחה שהייתה אמורה להמשך דקה נמשכה חצי שעה. התחברנו מייד. הוא הבטיח להתקשר מאוחר יותר כשיגיע הביתה בערב. הוא היה כזה מתוק... לא יכולתי לחכות כבר שיתקשר.

חוקר:

והוא התקשר?

נועה:

כן. בשתיים בלילה. דיברנו כמה שעות. הוא היה מקסים, נאיבי כזה. אבל מקסים. בהתחלה הוא נשמע לי כמו סתם טמבל, אבל אחר כך ממש נדלקתי עליו. נורא רציתי לפגוש אותו. הוא היה שונה כל כך ממה שהכרתי.

חוקר:

ואז? נפגשת איתו?

נועה:

זה היה מהר, כמו תמיד, אבל עם תחושה של אופטימיות לשם שינוי. אני חושבת שבגלל שהציפיות שלי מהקשר הזה היו גבוהות כל כך, הפגיעה הייתה גדולה. ידעתי שזה יכול להידפק אבל הסכמתי לפגוש אותו.

חוקר:

איפה נפגשתם?

נועה:

למחרת בבוקר בתל אביב, הוא אסף אותי מחברה. האמת, לא סיפרתי לו שבאתי באוטובוס במיוחד בשבילו מירושלים. רציתי לראות אותו אבל לא רציתי שהוא ידע עד כמה. בחנתי אותו - אני מודה.

חוקר:

והוא, אני מבין, עבר את המבחן.

נועה:

עבר לגמרי. הוא היה מקסים. עדין כזה.

חוקר:

זה לא מסתדר לי עם זה שאמרת שהוא הטריד אותך.

נועה:

אמרתי לך. זו לא אשמתו. זה פשוט התגלגל ככה.

חוקר:

איך זה התגלגל?

נועה:

מההתחלה משהו לא הסתדר אצלי איתו. משהו בו הדליק לי נורה אדומה.

חוקר:

מה?

נועה:

לא יודעת. לא יכולה לשים את האצבע.

חוקר:

בכל זאת נפגשתם שוב. לא?

נועה:

כן. שלוש פעמים באותו שבוע. אני באתי אליו, לתל אביב. כל פעם זה התחמם יותר. כל פעם נסחפנו יותר ויותר. ואני...היה לי טוב. היה לי מדהים. אצלי תמיד זה היה בזבנג וגמרנו. אבל עם אדם, לקחתי את הזמן. חייתי את החלום.

חוקר:

אז איך את אומרת שלא הכרת אותו?

נועה:

אדם כמעט ולא דיבר, כמעט ולא סיפר כלום על עצמו. שאלתי אותו למשל במה הוא עובד, מה הוא למד? איפה הוא גר לפני. הוא לא אמר כלום. אני אפילו לא יודעת אם יש לו אחים ואחיות, אם יש לו תואר במשהו. כלום. פשוט שום דבר.

חוקר:

ואיפה הייתה הבעיה בקשר איתו?

נועה:

אני לא יכולה לשים על זה את האצבע. אתה מבין? אדם הוא לא הראשון שלי. גם לא השני. אבל משהו בו... לא יודעת. בהתחלה זה הרגיש לי ממש טוב. נסחפתי. התאהבתי. בפעם השלישית שבאתי אליו כבר קפצנו אחד על השני. לא יכולנו לחכות. אני מודה שרציתי אותו. הוא היה מדהים. רומנטי. סידר את כל הבית שלו, ארוחה טובה שהוא בישל, נרות ומוסיקה. לא יכולה לחשוב מתי הייתה הפעם האחרונה שמישהו עשה דבר כזה בשבילי.

חוקר:

אבל...?

נועה:

אבל זה כאילו הוא הכין הכל מראש. אתה מבין? כאילו הוא בנה מלכודת. הרגשתי שאני איזו שחקנית שכל התפאורה הזאת קמה בשבילה רק כדי...נו...

חוקר:

אבל רצית אותו...

נועה:

רציתי. אבל לא ככה. זאת אומרת, שוב. כבר הייתי במצבים כאלה בעבר, אבל הפעם זה הרגיש לי כל כך רע. עם האחרים, היה ברור מה הם רוצים. פה הייתה מן שקר, זיוף כזה. אבל כבר היינו חצי במיטה, והייתי קצת שיכורה והוא...

חוקר:

מה איתו?

נועה:

הוא נהיה כמו חיית פרא. אני לא רוצה שזה יישמע רע... בהתחלה זה היה מדהים. אבל פתאום... כל הכוחניות הזאת. נבהלתי. רציתי להפסיק. ללכת הביתה.

חוקר:

ומה קרה?

נועה:

מצאתי את עצמי נסחפת למין משחק הזוי כזה, שבו אני הצעצוע. פתאום התעוררתי מהחלום הזה. אני לא זוכרת מה קרה, רק זוכרת שהסתכלתי מסביב ולא הצלחתי לזהות את החדר. קלטתי שהוא מעליי, מנסה להפשיט אותי. אני לא יודעת אם אמרתי לו שיפסיק. לא זוכרת אם אמרתי די. פשוט רציתי שירד ממני. אבל הוא היה מכור. מהופנט. לא שמע אותי בכלל.

חוקר:

ומה עשית?

נועה:

הייתי נורא מבולבלת. רציתי לקום ולא הצלחתי. אני חושבת שצעקתי משהו, אבל הוא קלט את זה כאילו אני בעניין והמשיך הלאה.

חוקר:

את פיתית אותו...

נועה:

אמרתי לך שהוא לא לגמרי אשם. ובכל זאת...

חוקר:

יש לך צד משמעותי בכל הסיפור...

נועה:

אני מבינה. אבל מה יכולתי לעשות?

חוקר:

אז איך הצלחת לעצור אותו?

נועה:

הרבצתי לו. נתתי לו אגרוף.

חוקר:

ומה קרה?

נועה:

הוא התעורר בבת אחת. העפתי אותו מעליי ומייד התכסיתי. הוא שאל אותי מה קרה אבל אני כבר בכיתי, הייתי היסטרית לגמרי. [צחקוק] מסכן, הוא רץ להביא לי מים, השאיר לי את הבגדים ויצא מהחדר. לקח לי כמה דקות עד שהתאפסתי על עצמי. הרסתי את הכל. לא יכולתי להסתכל לו בעיניים אחרי זה. יצאתי לסלון והוא ישב שם. שאל מה אני רוצה לעשות.

חוקר:

ומה אמרת?

נועה:

ביקשתי שיחזיר אותי הביתה. לא יכולתי להסתכל עליו או להסתכל על עצמי. הייתי גמורה. גם הוא היה חצי שיכור, אבל לא היה אכפת לי. הייתי חייבת לעוף משם. הוא ביקש....

דפיקה בדלת. נועה עוצרת את שטף הדיבור וממתינה לדבריו של החוקר.

החוקר:

כן בבקשה!

הדלת נפתחת ואבירם נכנס.

אבירם:

שלום.

החוקר:

שלום. מי אתה?

נועה:

אבירים? מה אתה עושה פה?

החוקר:

אתם מכירים?

אבירים:

מה את עושה פה?

החוקר:

חברים, תרשו לי. רק אני שואל פה את השאלות, בסדר? מי אתה?

אבירים:

אני אבירים. זה שמצא אותנו.

החוקר:

זה שמצא את מי?

אבירים:

הבחור הזה שמת.

נועה:

אתה? מה לך ולאדם?

חוקר:

אתה שוטר? מאיפה אתה?

אבירים:

אני לא שוטר. אני המטייל שגילה את הגופה שלו במכתש רמון.

נועה:

אדם לא נהרג במכתש.

אבירים:

איזה חדר זה?

חוקר:

זה החדר הנכון. אבל לא התיק הנכון. זימנו אותך בנוגע לחייל.

אבירים:

לקצין, כן!

חוקר:

הבנתי, תוכל להמתין בחוץ? אני אקרא לך עוד כמה דקות. בסדר? אני צריך לסיים איתה כמה עניינים ואז תיכנס.

אבירים:

בסדר. נועה? הכל בסדר?

נועה:

הרוב.

חוקר:

אנחנו באמצע. צא בבקשה החוצה. אקרא לך עוד מעט.

אבירים:

בסדר.

אבירים יוצא וסוגר מאחוריו את הדלת.

חוקר [לנועה שנותרה לשבת]:

מה לך ולו?

נועה:

הוא הבוס שלי לשעבר. עבדתי אצלו. על איזה חייל הוא מדבר?

חוקר:

זה לא רלוונטי לגבייך. בואי נמשיך. איפה היינו? אהה, כן. את בתל אביב, מבקשת מאדם להחזיר אותך הביתה. מה קורה אחר כך?

נועה:

נסענו. ירד מבול בחוץ. ושנינו היינו קצת שיכורים. אבל נסענו. אני אומרת לך, היו לו, לאדם, נטיות התאבדותיות. הבן אדם נסע מאה וחמישים קילומטר לשעה כל הדרך, בגשם. פחד מוות.

חוקר:

ולא הערת לו?

נועה:

אמרתי לך. לא הייתי במצב. האמת, הרגשתי כל כך רע, לא היה אכפת לי למות, הרגשתי שאנסו אותי. הרגשתי כל כך מושפלת. כמו מן זונה כזאת. נראיתי נורא. כל האיפור שלי נזל לי על הפנים. הזעתי נורא. הסרחתני. רציתי רק לעוף הביתה. והוא, כל הדרך ניסה להתחנף אליי. מסכן. התעלמתי ממנו לגמרי. הוא היה גמור. ראית את זה עליו. מסטול מהתחת. לא הצליח לשלוט בעצמו. חולה נפש.

חוקר:

למה לא ביקשת לעצור ולרדת? למה נסעת איתו?

נועה:

חורף, שתיים בלילה, מי ייקח אותי עכשיו לירושלים? ומונית עולה מיליונים. לא הייתה לי ברירה. לא יכולתי להישאר אצלו. בדיעבד זו הייתה טעות. הייתי צריכה לנסוע לאיזה חבר.

חוקר:

למה?

נועה:

אתה לא יודע מה היה באותו לילה...?

חוקר:

לא! מה היה?

נועה:

הצלחנו עוד לעשות תאונה. אמנם קטנה, יצאנו ממש בנס. אבל לא לפני שהחלקנו על כל הכביש וכמעט התהפכנו. אני אומרת לך, לא היה לי לילה נורא כזה בחיים.

חוקר:

אני רואה שהוא לא הנהג הכי טוב בעולם. מה קרה?

נועה:

הוא ניסה לעקוף איזו משאית ונמרח על כל הכביש. הצלחנו לעצור רק כשנכנסנו בחומת ההפרדה. גילח עליה את כל הצד של האוטו.

חוקר:

ו...קרה לכם משהו?

נועה:

כלום. האוטו חטף כמה מכות קלות ושריטות, אני חטפתי התקף לב ואחרי כמה דקות המשכנו כאילו כלום. לא רק שהוא אונס אותי בבית שלו, אחר כך הוא מנסה גם להרוג...

חוקר:

הוא לא ניסה לאנוס אותך.

נועה:

אני יודעת, אני יודעת. ובכל זאת.

חוקר:

הוא גם לא ניסה להרוג אותך. זה נשמע כמו סתם איזה קטע לא מוצלח של שני ילדים שעוד לא התבגרו.

נועה:

זה היה יכול להיות בדיוק סוג כזה של קטע. אבל אדם לא התגבר עליו אף פעם.

חוקר:

טוב. אז בואי נחזור לסיפור, הוא הביא אותך הביתה וחזר לתל אביב?

נועה:

כן.

חוקר:

וזו ההטרדה הגדולה שהוא הטריד אותך?

נועה:

לא. זאת הייתה רק ההתחלה. זה הלך ונהיה גרוע יותר ויותר עם הזמן עד שבסוף ממש נאלצתי להסתתר ממנו. זה למה עברתי לגבעתיים והתחלתי לעבוד בפאב של אבירם [מצביעה לעבר הדלת]. חשבתי שהוא לא ימצא אותי שם.

חוקר:

אבירם זה הבחור שנכנס הנה קודם?

נועה:

כן.

חוקר:

מה עשית אצלו בפאב?

נועה:

הייתי מלצרית.

חוקר:
כמה זמן?

נועה:
כמה חודשים.

חוקר:
הוא נראה בגילך...

נועה:
זה נכון. גם אני כבר לא הכי צעירה, אבל אבירם פתח את הפאב בגיל מאוד צעיר. מייד אחרי שהוא השתחרר מהצבא.

חוקר:
זה באמת גיל צעיר...

נועה:
הוא נסע להודו, תכנן להיות שם שנה אבל גילה שזה לא בשבילו וחזר אחרי חודשיים. קצת אחרי שהוא חזר הוא פתח את הפאב. מן שאנטי באנטי כזה, כריות, נרגילות, ג'אז. עשיתי שם כסף טוב, הכרתי המון אנשים.

חוקר:
היו לך עוד מערכות יחסים אחרי אדם?

נועה:
תראה. אני לא טיפוס של מערכות יחסים באופן כללי. אחרי אדם זה עוד יותר התערער. היו לי כמה סטוצים כשעבדתי בפאב.

חוקר:
תסלחי לי על השאלה, אבל אני לא מבין איך בחורה "ליברלית" כמוך עושה כזה סיפור מדייט לא מוצלח.

נועה:
זה היה סיפור אחר עם אדם. והוא עדיין לא פתור אצלי...

חוקר:
לא נראה שאת מתאבלת עליו יותר מדיי...

נועה:
את ההתאבלויות שלי אני עושה עם עצמי בבית. תודה.

חוקר:
ואבירם... הוא מכיר את אדם?

נועה:
אני לא יודעת. אני חושבת שהם נפגשו פעם כשאדם הגיע לפאב.

חוקר:
אדם בא לפאב אחרי שנפרדתם?

נועה:
כן.

חוקר:

ואבירם דיבר איתו?

נועה:

כן. אני חושבת שכן.

חוקר:

ומה הוא חשב על אדם? הוא גם לא אהב אותו?

נועה:

לא יודעת. לא הייתי שם כשהם דיברו, ניסיתי להיות מחוץ לאזימוט של אדם. נורא נבהלתי לראות אותו שם פתאום. אבל הוא לא עשה לאף אחד בעיות כשהוא היה בפאב. אמרתי לך, הוא איש מתוק כשהוא רוצה. היה לפחות.

חוקר:

ואת אומרת שאבירם לא אמר לך כלום על אדם אחרי שהוא היה שם?

נועה:

לא.

חוקר:

אוקיי. הבנתי. תוכלי לקרוא לו בבקשה?

נועה:

לאבירם?

חוקר:

כן.

נועה קמה מהכיסא ופותחת את הדלת. היא מחפשת את אבירם אך לא מוצאת.

נועה:

הוא לא כאן. יכול להיות שהוא ירד רגע לעשן. אבל יושב פה מישהו אחר.

חוקר:

כן. זה בטח לתיק השני. קראי לו רגע.

תמונה 2:

נועה מסמנת בידה ולחדר נכנס ארנון לבוש מדיום ועם דרגות סרן, אקדח תקוע בחגורת המכנסיים.

חוקר:

מי אתה?

ארנון:

ארנון בן משה. באתי לגבי יפתח אמיר. הבנתי שאתה חוקר את המוות שלו.

חוקר [מפשפש בערמת התיקים ומוצא את התיק. פותח אותו וקורא]:

כן. זה הקצין ממצפה רמון, לא?

ארנון:

בדיוק. הבחור השני קפץ רגע לקנות משהו לאכול. הוא אמר לי שהוא יחזור תוך כמה דקות.

חוקר:

הבנתי. אתה יודע מה...נועה, תוכלי לחכות בחוץ בבקשה? כשאבירם חוזר אני רוצה שתיכנסו שניכם יחד.

נועה:

אוקיי. אני אדפוק על הדלת.

חוקר:

[מסמן לארנון] בוא שב.

נועה יוצאת וסוגרת את הדלת. החוקר לוקח עט ורושם בתוך התיק.

חוקר:

[מסתכל על הדרגות] סרן בן משה....

ארנון:

ארנון.

חוקר:

ארנון. אני לא רואה שזימנו אותך. יש לך משהו חשוב שאתה יכול להוסיף על הפרשה?

ארנון:

אני חושב שכן. אני הייתי המפקד של יפתח. אני מכיר את כל הסיפור שלו.

חוקר:

אבל כשגילו אותו זה היה אחרי שהוא כבר השתחרר מהצבא.

ארנון:

לכן לא הצבא חוקר את התיק. ובכל זאת, אני מרגיש שאני יכול לתרום.

חוקר:

כמה שנים אתם מכירים?

ארנון:

שנתיים. אבל זה יותר מזה. שירתנו יחד גם כשצחי נהרג.

חוקר:

צחי? מי זה צחי?

ארנון:

סגן משנה צחי גרינר, זכרונו לברכה. היה אחד הקצינים בפלוגה שלי, יחד עם יפתח.

חוקר:

וזה מתקשר לפרשה שלנו?

ארנון:

כן. זו הסיבה שאני כאן.

חוקר:

שניהם שרתו בפלוגה שלך?

ארנון:

שניהם היו מפקדי מחלקות אצלי.

חוקר:

אני רואה שיפתח השתחרר לפני שבועיים בבקו"ם, חצי שנה לפני תאריך השחרור האמיתי שלו.

ארנון:

כן. הוא לא חזר לעצמו אחרי התקרית בלבנון. הצבא החליט לוותר לו על הקבע ולשחרר אותו. הוא שירת גם ככה מעל ומעבר.

חוקר:

איזו תקרית בלבנון?

ארנון:

אתה לא רואה חדשות, הה?

חוקר:

לא הרבה. אבל תשאיר לי לשאול את השאלות.

ארנון:

לפני חצי שנה הייתה לנו תקרית קשה בלבנון, איבדנו כמה חיילים. צחי היה אחד מהם.

חוקר:

מה קרה בתקרית?

ארנון:

ביום חמישי בערב לקחתי קבוצה של חיילים שלי לתדרוך במוצב קדמי ליד בינגי-בל. יש בכפר הזה עמדה שלנו מאויישת בחיילי חי"ר ובטנקים. חצי שעה נסיעה לכפר. יצאנו בשיירה. פחד מוות. מכל בית יכולים לירות עליך. יפתח וצחי ישבו מאחור עם נשקים דרוכים. לפנינו יצא נגמ"ש ממוגן עם שישה חיילים ומאחורינו עוד גייפ ועוד נגמ"ש שסוגר את השיירה. את הדרך על הגבעות עברנו בשקט. בכניסה לכפר הלחץ עלה. הכפר הזה מסוכן מאוד אז הוריתי להם לנסוע לאט ובטור ברחוב הראשי.

חוקר:

אתה יכול לחסוך ממני את הפרטים המבצעיים.

ארנון [מתעלם מההערה]:

את מה שקרה אחר כך אני זוכר רק בערך. היה משהו שלא מצא חן בעיני. ראיתי במראה של החלון לידי את הנגמ"ש מאחור חותך חזק שמאלה. אני זוכר בוודאות את הפיצוץ הראשון. זה הגיע מכיוון החזית של הגייפ, כדור אש ענק שהתעופף אלינו ופטריית אש. חמישה חיילים עפו מתוך הנגמ"ש הקדמי לאוויר, והתפזרו מסביב. הנגמ"ש נקרע לחתיכות.

חוקר:

עשו לכם אמבוש...

ארנון:

ניפחו לנו את הצורה. קפצתי על ההגה ומשכתי אותו לכיוון קיר של אחד הבתים והתרסקנו עליו. חטפנו יריות מכל הכיוונים. צחי פתח את הגג של הגייפ במכה וזינק החוצה. יפתח קפץ אחריו. הם התחילו לירות כמו מטורפים. פתאום אני קולט שהגייפ נשרף. צעקתי להם לנטוש אותו ולתפוס מחסות בחוץ. ראיתי את יפתח מתכווץ בבת אחת כלפי מטה ואז שמעתי ירייה בתוך הגייפ. לא ראיתי מי או מה ירה ואיפה הוא פגע. רק שמעתי את הירייה. צחי ירד מיד אחריו. לא ראיתי דם או משהו.

חוקר:

תשמע, זה לא תחקיר ביטחוני פה. דבר לעניין. איך זה קשור לסיפור עם יפתח?

ארנון:

בטח שזה קשור. תשמע עד הסוף. איפה הייתי? כל מקרה, פתחתי בבעיטה את הדלת של הגיפ וקפצתי החוצה. התחלתי לרוץ כמו משוגע לתפוס מחסה. יפתח יצא מהדלת האחורית אחרי. ראיתי שאף אחד מהחיילים שחטפו ראשונים לא נשאר בחיים. דקה אחר כך שמעתי שריקה חדה ועוד טיל התעופף לכיוון הגיפ. הגיפ התפוצץ ועלה באש. אני כבר הייתי מאחורי קיר אבל יפתח לא הספיק לברוח והתעופף מהפיצוץ למרכז הכביש.

חוקר:

מה קרה לו?

ארנון:

הוא נפצע בינוני. רסיס מהמיגון של הגיפ נתקע לו ברגל. אבל הוא הצליח להחלים מזה.

חוקר:

ומה קרה לבחור השני?

ארנון:

זה לא ברור. יפתח סיפר בתחקיר, שאחרי הפיצוץ לקח לו קצת זמן להתאושש מההדף. לדעתי הוא איבד את ההכרה לכמה דקות והתעורר בהלם. רצתי אליו וניסיתי להרגיע אותו. אבל הוא היה היסטרי. לקח לי איזו שנייה להוציא אותו מההלם עד שהוא קם ורץ איתי.

חוקר:

ומה עם הבחור השני?

ארנון:

צחי נשאר בגיפ. לא הצליח להיחלץ.

חוקר:

אתה רוצה להגיד ששניכם ברחתם והשארתם אות להישרף בגיפ?

ארנון:

[מתעלם מהשאלה]: זה היה נורא! בתוך הלהבות הצלחתי לראות את הפרצוף שלו. הוא דפק על החלון המשוריין. שמעתי אותו צועק לעזרה. הסתכלנו עליו בלי שיכולנו לזוז. הזכוכית המשורינת נסדקה מהחום ואחר כך נשברה. הידיים שלו נפלו החוצה מהחלון. הוא קרא ליפתח. שמעתי אותו. הוא ניסה לצאת החוצה דרך החלון השבור ולא הצליח.

חוקר:

ולא עשיתם כלום?

ארנון:

לא היה מה לעשות! יפתח התקרב אליו, הסתכל עליו כמה דקות עד שהוא נעלם בתוך הגיפ ואז התעלף.

חוקר:

ואיך הצלחתם לצאת משם?

ארנון:

כמה דקות אחר כך הגיע כוח חילוץ של טנקים ונגמ"שים והם פינו אותנו. יפתח ניצל אבל לא הצליח להתאושש מהטראומה. הוא היה מאושפז שלושה חודשים. נפגשתי איתו כמה פעמים. הוא כל הזמן דיבר על צחי. לא ידע, לא הצליח להבין אם הירייה האחרונה, זו ששמענו בגיפ, נפלטה מהרובה שלו כשהוא קפץ למטה והחוצה. הוא פשוט לא ידע אם זה הוא שהרג את צחי.

חוקר:

אבל זה לא משהו שאפשר לבדוק? לא בדקו את הגופה של צחי אחרי זה?

ארנון:

לא מצאו שום כדור בשאריות הגופה שלו. גם אי אפשר לדעת אם הכדור יצא בצד השני, כי כמעט ולא נשאר זכר ממנו.

חוקר:

הוא השתחרר אחר כך מהצבא? מתי ראית אותו מאז?

ארנון:

ראיתי אותו בהלוויה, לפני שהוא השתחרר. הוא היה שבר כלי, בקושי עמד. אחר כך הוא בא לעשות טופס טיולים בגדוד. ניסיתי לשכנע אותו להישאר. חשבתי שאם הוא יישאר תקופה מסויימת, השיגרה תוציא אותו מהדיכאון.

חוקר:

והוא נשאר?

ארנון:

הוא נשאר. הוא קצין.

חוקר:

וזה אומר?

ארנון:

מלמדים אותך בקורס קצינים ש"קצין זה יותר מסך החלקים שמרכיבים אותו". כשאתה קצין, הציפייה ממך גבוהה מאוד. יש לך האחריות. אבל זה לא באמת נכון.

חוקר:

מה זאת אומרת?

ארנון:

קצונה היא סוג של מסכה. מסכה של כוח מתוקף תפקיד. זה בדרך כלל תרופה מצויינת לחולשה. היא נותנת למפקדים קודם כל את היכולת להתמודד עם עצמם. פקודים עושים את העבודה לקלה יותר. הם יצייתו, יעשו כל מה שתגיד להם. עבדים. זה נותן לך המון כוח ומלמד אותך על עצמך. זה טוב לאנשים חלשים, ויפתח... הוא איש חלש. מאוד חלש. הוא לא מתאים להיות קצין. הוא איכשהו נגרר לשם.

חוקר:

נגרר לשם? מי גרר אותו?

ארנון:

הוא סיפר לי שכמה פעמים ניסו לזרוק אותו מקורס קצינים. היה דיי אפס, עשה המון בעיות. אנטי מערכתית כזה. אבל המג"ד שלהם אהב אותו. גם אני אהבתי אותו. אני אוהב מרדנים, כאלו שחושבים מחוץ לקופסא. יפתח תמיד היה על הגבול בין מורד למנהיג. זה מה שהיה יפה בו. אבל אין לי מושג איך הוא סיים את הקורס. הוא בן של סגן אלוף ונכד של תת אלוף לשעבר.

משפחה כזו של אלופים, יש לו המון מה להוכיח.

חוקר:

ואיך הוא תפקד אצלך בפלוגה?

ארנון:

הוא היה בסדר בסך הכל. אבל היה לו את צחי שישמור עליו. הוא היה כמו האח הגדול שלו. והפקודים, אמרתי לך, הם נותנים המון כוח. זה יותר מסתם פילוסופיה. אני באמת מאמין בזה. אצל יפתח זה היה ממש משמים. זה גם מה שהחזיר אותו לגדוד לתקופה מסויימת.

חוקר:

אז הוא חזר לגדוד? אחרי המקרה?

ארנון:

כן. הגדוד התאמן בקציעות. הוא הגיע מהבית אחרי חופשה ארוכה ונכנס אליי על הבוקר לאוהל. ביקש שאחתום לו על הטופס טיולים לשחרור. אמרתי לו שנראה לי שכדאי לו לנסות להישאר. זה צבא. נלחמים, אנשים מתים. זה קורה. אין מה לעשות.

חוקר:

והוא הלך על זה...

ארנון:

לקח לו זמן. בסוף הוא השתכנע ונשאר. זה היה שבועיים שלושה אחרי ההלוויה של צחי. הוא סיפר לי שהוא פגש את ההורים שלו והם ניקו אותו לחלוטין מכל אשמה. בכל זאת הוא לא הצליח לישון בלילות. הוא נראה כמו סמרטוט.

חוקר:

והוא חזר לתפקוד מלא?

ארנון:

לא. בהתחלה נתתי לו כל מני משימות קטנות. בעיקר של מנהלה. כמעט ולא עבד מול חיילים. הוא נראה בסדר. כאילו העניינים חוזרים לשיגרה. אז החלטתי לתת לו לפקד על העברה של שלושה טנקים למחלקה אחת שהתאמנה בשטח. הוא הסכים מיד. אפילו נראה מאושר לרגע. ארגן שישה סמלים ויצא לדרך.

חוקר:

נשמע שזה דווקא איפס אותו.

ארנון:

זה נגמר ממש רע. יפתח הוביל את השיירה וניווט. הם נסעו מהר בערב, קשה היה לראות את השביל. זו שעה כזו, לא לכאן ולא לכאן. חצי חושך, חצי אור. ועם האבק זה בכלל קטסטרופה. הם עפו לתוך בור. הטנק מאחוריהם נכנס בהם והיה בלגן גדול. מפקד הטנק שמאחור עף החוצה מהצריח. הנהג של הטנק נחבל בראש, ניסה לצאת אבל הטנק היה קבור והוא נתקע בפנים שעתיים וחצי עד שהצליחו לחלץ אותו. יפתח היה הרוס. הסמלים סיפרו לי אחר כך שהוא לא היה מסוגל לזוז מהצריח. סחבו אותו משם על הכתפיים. לא עזר כלום. כל מה שניסיתי. הוא רק רצה לעוף משם ולחזור הביתה.

חוקר:

אז שחררת אותו?

ארנון:

לא הייתה לי ברירה. עשינו לו טקס פרידה בגדוד, כל אחד אמר משהו, כמובן בלי להזכיר את צחי, והוא נסע הביתה. מאז לא ראיתי אותו ולא שמעתי ממנו. ניסיתי להתקשר פעם פעמיים אבל הוא לא ענה ולא חזר אליי. באתי לכאן רק אחרי ששמעתי מה קרה.

חוקר:

ודיברת עם המשפחה שלו? עם ההורים?

ארנון:

הם שבורים לגמרי. אבא שלו סיפר לי שאחרי שהוא השתחרר בבקו"ם הוא חזר הביתה, החליף לאזרחי ואמר להם שהוא נוסע לקבר של צחי בהר הרצל. הם התחילו לחפש רק יומיים אחרי שהוא לא חזר. בסוף מצאו אותו במצפה.

חוקר:

כן, את הסוף אנחנו כבר יודעים. אנחנו לא יודעים מה היה בין הבית לבין מצפה וזה מה שאני מנסה להבין. לך יש עוד משהו חשוב להוסיף?

ארנון:

לא. אני מקווה שתרתמי משהו. [הוא קם]

חוקר:

אני מניח ששפכת קצת אור על החקירה. אם אני אצטרך עוד משהו אצור איתך קשר. תוכל לרשום פה את הטלפון שלך?

ארנון:

בשמחה. [רושם בתיק החקירה]

החוקר קם והשניים לוחצים ידיים.

תמונה 3:

ארנון פותח את הדלת ויוצא, החוקר הולך אחריו ומסתכל החוצה לעבר חלקה האחורי של הבמה. הקהל לא רואה מי נמצא שם. נראה כי הוא מזהה אדם שיושב שם.

חוקר [אל נמען לא ידוע]:

אתה אליי? בוא. תיכנס בבקשה.

גיא נכנס אל החדר. החוקר סוגר אחריו את הדלת. השניים מתיישבים.

גיא:

ביקשו ממני להגיע אליך. בקשר לתאונה שהייתה אתמול. אני הייתי שם וראיתי הכל.

חוקר:

אתה מדבר על אדם? אדם פרידמן?

גיא:

כן.

חוקר:

מה השם שלך?

גיא:

ראיתי קודם את הבחורה שישבה כאן. גם היא באה לסיפור הזה, לא? ראיתי אותה אתמול גם בהלוויה שלו.

חוקר:

היית בהלוויה? אתה מכיר אותו אישית?

גיא:

לא. לא ראיתי אותו בחיים, עד אתמול. פשוט ראיתי את התאונה עצמה אז הרגשתי צורך.

חוקר:

הבנתי. עוד לא אמרת לי איך קוראים לך [מפשפש בדפים שעל השולחן שלו].

גיא:

גיא.

חוקר:

גיא רוזמן?

גיא:

כן.

חוקר:

ואתה היית במקום התאונה?

גיא:

כן.

חוקר:

מה עשית שם?

גיא:

אני לא חושב שזה נוגע לעניין.

חוקר:

תשובה לא טובה. בעצם, הכי גרועה שיכולת לחשוב עליה.

גיא:

יש לי זכות מלאה לשמור על שתיקה. אני לא חייב לספר לך כלום.

חוקר:

זה נכון, אבל זה הופך אותך מייד לחשוד העיקרי בכל הפרשה.

גיא:

זאת הייתה תאונת דרכים.

חוקר:

ועל פי מה קבעת את זה?

גיא:

הייתי שם, ראיתי את זה.

חוקר:

אתה היחיד שהיה שם. אחת וחצי בלילה, אמצע שום מקום, עֵד אחד. תאונת דרכים מוזרה בלי שום הסבר. נשמע חשוד משהו, לא?

גיא:

לא נשמע חשוד בכלל. אם הוא היה מסומם או שיכור ונכנס באוטו לידי, מה זה קשור אליי? אם זה היה חשוד הייתי בורח משם תוך שנייה.

חוקר:

עוד תשובה גרועה. מה עשית שם?

גיא:

פשוט הייתי שם.

חוקר:

מה עשית שם?

גיא:

חיפשתי משהו, מישהו.

חוקר:

את מי חיפשת?

גיא:

איזה מישהו, ש... לא ממש הכרתי... שלשום פגשתי אותו פעם ראשונה.

חוקר:

ממממ... בוא נראה. אמצע הלילה, דרום תל אביב, אתה מסתובב לחפש מישהו שלא ממש היכרת, ופתאום, משום מקום מגיעה מכונית שמתרסקת, מול העיניים שלך, ובתוכה יושב אדם אחר שחשוד בהטרדה ואונס. מעניין....

גיא:

חשוד בהטרדה ו...? מה הקשר אליי? מה אתה רוצה ממני? אין לי קשר לעניין הזה, לא מכיר את זה שמת, בסדר? אני מסביר לך, זה מה שהיה.

חוקר:

אם אתה לא מכיר אותו, מה עשית בהלוויה שלו?

גיא:

חשבתי שהבחור הזה שאני מחפש גם יהיה שם.

חוקר:

אוקיי. ואיך קוראים לבחור הזה שאתה מחפש?

גיא:

יוני.

חוקר:

יוני מה?

גיא:

יוני לא יודע. מסביר לך שלא הכרתי אותו לפני.

חוקר:

גם אותו לא הכרת?

גיא:

לא.

חוקר:

אז למה חיפשת אותו? הוא היה חייב לך משהו?

גיא:

לא, היה לי איזה משהו לסגור איתו.

חוקר:

אתה מלווה בריבית? מה יש לך לסגור איתו?

גיא:

שום דבר. פשוט רציתי לדבר איתו על משהו.

חוקר:

בסדר. הבנתי. אתה מבין עד כמה הסיפור שלך נשמע מופרך...

דפיקה בדלת והיא נפתחת. ארנון נכנס פנימה.

חוקר:

אתה עוד כאן?

ארנון:

כן, שכחתי לתת לך את זה. [נותן לחוקר מכתב במעטפה סגורה]

חוקר:

מה זה?

ארנון:

זה מכתב. מצאו את זה בכיס שלו.

חוקר:

אוקיי. תודה.

ארנון ממתין כשהחוקר פותח את המעטפה ומעיין במכתב. הוא נראה מופתע, מביט לעבר ארנון ואחר כך אל גיא. ארנון וגיא מביטים בו.

חוקר:

[פונה לגיא] יוני אמרת, הה? איך אני יכול למצוא את היוני הזה?

גיא:

אין לי מושג. הוא חי ברחוב. מסתובב כל היום. לא נראה לי שיש איזה מקום מסויים. תנסה לחפש אותו בגן מאיר או בגן החשמל. אני חושב שהוא גר שם.

חוקר:

אתה יכול לתת לי תיאור יותר מדויק שלו?

גיא:

בערך 1.75 מטר. בלונדי כזה. לבוש במעיל קורדרוי.

חוקר:

אוקיי. תודה. תמתין שנייה. [מרים את הטלפון, מחייג ומדבר לטלפון]
מי זאת? גליה? אההה. היי. איפה גליה? אני צריך אותה דחוף. מתי היא תהיה? לא. מחר זה
מאוחר לי. מה? אני צריך שתאספו לי מישהו. כן. מה זאת אומרת? איפה כולם? מה? הבנתי.
טוב, אני אבדוק אצלה. תודה. ביי.
[לגיא] תמתין פה רגע, בסדר?

החוקר קם, פותח את הדלת ומסתכל החוצה. נראה כי הכל ריק בחוץ. הוא נכנס בחזרה לחדר ומסתכל על ארנון.

ארנון:

מה? מה קרה?

חוקר:

תן לי רגע...אני חושב... תגיד.... יש לי שאלה אליך... בוא, בוא רגע...

החוקר לוקח את ארנון לפנית החדר. השניים מדברים:

ארנון:

מה העניין?

חוקר:

המכתב הזה, הוא מעורר בי כל מני תהיות. יכול להיות שהוא חשוב יותר ממה שהוא נראה
ונצטרך לדבר שוב.... אני צריך שתעזור לי במשהו.

ארנון:

מה קרה?

החוקר מצביע לעבר גיא שיושב ומסתכל עליהם.

חוקר:

הבחור הזה סיפר לי שיש לו עוד עֵד למקרה שקרה אתמול. יכול להיות שיש קשר למה שסיפרת
לי. כל דקה חשובה ואין לי כרגע כוח אדם. אני צריך מישהו שיעזור לי חפש אותו.

ארנון:

[חושב לרגע]. אני איש צבא. מה הקשר שלי לסיפור? אין לי שום סמכות עליו.

חוקר:

אין קשר. אני מחפש איזה בחור שקוראים לו יוני. אתה מבין? לא יודע מה שם המשפחה שלו.
הוא אמור להיות לא רחוק מכאן, באזור גן מאיר. שמעת מה הוא אמר. איזה ילד רחוב, זרוק
כזה. מעיל קורדרוי. [לגיא]: איזה צבע?

גיא:

ירוק.

חוקר:

יש מצב שאתה מתגייס לחפש אותו ולהביא אותו אליי? זה יכול לפתור לי המון בעיות בתיק.

ארנון:

אני? זה נראה לך ריאלי? למה שהוא יבוא איתי?

חוקר:

תבקש ממנו. אני רק צריך לוודא שהוא קיים. אני חייב את זה דחוף. אני ממש מבקש.

ארנון:

[חושב לרגע]: זו בקשה הזוייה. לא יודע מה להגיד לך. אין לי שום סמכות. בשום פנים ואופן לא. לא בשביל זה באתי.

חוקר:

מהר מאוד תגלה שבשביל זה באת.

ארנון:

מה זאת אומרת "תגלה שבשביל זה באת"? אני עף מפה!

ארנון מתכוון לצאת אך החוקר תופס אותו ביד.

חוקר:

אתה לא עף מפה לשום מקום.

ארנון:

עזוב אותי. מה העניין איתך? אתה נורמאלי? באתי לתת עדות.

חוקר:

עדות שמא עדות. אף אחד לא זימן אותך. באת לנקות את המצפון. לוודא שלא עלו עליך.

ארנון:

עלו עליי? השתגעת לגמרי. על מה אתה מדבר? [מנסה להשתחרר מהאחיזה של החוקר].

חוקר:

מה שסיפרת לי לא היה מדוייק. האמבוש הזה שעשו עליכם, אתה נלחצת ממנו, ברכת כמו משוגע מהגיפ והשאר את הקצינים שלך מאחור. אני מנחש שאולי, במידה מסויימת, אתה זה שאחראי לירייה בתוך הגיפ, שהרגה את צחי...

ארנון:

אחראי לירייה? אתה השתגעת? אני הולך מפה. זה טירוף!

החוקר תופס את ארנון ומצמיד אותו לקיר, חונק אותו עם אמת היד שלו. גיא מתרומם מהכיסא ומביט עליהם.

חוקר:

[לגיא]: שב טמבל! אני כבר איתך.

[לארנון]: אחר כך עוד עשית סיבוב על המסכן השני, יפתח. הפלת עליו את כל התיק, שירגיש שהוא אשם, שיעזוב את הצבא וייקח איתו את האמת אל הקבר. עכשיו אתה בא לוודא הריגה, ה?!! מה פתאום אתה מביא את המכתב הזה? מה זה בא להוכיח?

ארנון:

אם אתה לא משחרר אותי אני יורה בך!!

חוקר: [עוזב אותו].

אההה... אין לך ביצים. כמו שלא היו לך ביצים לקחת אחריות על מה שעשית. אני רוצה שתביא לכאן את היוני הזה. הוא הבן אדם היחיד שיכול להוציא אותך נקי.

ארנון:

נקי ממה?

חוקר:

ממה שקרה ליפתח...

ארנון:

ממה שקרה ליפתח? איך אני קשור להתאבדות שלו.

חוקר:

אני עוד לא יודע. קודם אני רוצה לבדוק איך יפתח הגיע לתחתית של הצוק ועם מישהו עזר לו להגיע לשם. יש יותר מדי דברים מסריחים בסיפור הזה.

ארנון:

אין לי מושג על מה אתה מדבר.

חוקר:

אני מדבר על איך אתה שולח אדם שבור לגמרי לפקד על מחלקת טנקים שבועיים אחרי שהוא יוצא מאשפוז. אתה משכנע אותו לחזור לגדוד, מספר לי סיפורים על זה שהוא בקושי יודע לפקד ובאותה נשימה מעמת אותו מול החיילים שלו? זה נראה כאילו כל הזמן אתה מנסה לפגוע בו או לפחות להוציא אותו אשם במשהו.

ארנון:

נדפקת לגמרי. אני בא ומספר לך מה עבר עליי ועל המחלקה שלי, איזה אסון עברנו. כולנו. מה זה עשה לנו. אתה הופך אותי לאשם? מי אתה בכלל? מי?!! אי פעם נלחמת במלחמה? באיזו סמכות אתה בכלל מדבר אליי ככה?

חוקר:

הסמכות היחידה שיכולה להטיס אותך לכלא בחמש וחצי דקות.

ארנון שותק.

חוקר:

בקיצור, גש תביא את הבחור ההוא. ברור?

ארנון.

[בחוסר עניין מובהק] לך לעזאזל!!! בסדר? אני אחפש אותו רק שתהיה רגוע!

חוקר:

יפה. סוף סוף אתה משתמש בשכל.

ארנון:

מה לא עושים בשביל המדינה...!?!

ארנון יוצא והחוקר סוגר את הדלת ומתיישב חזרה על הכיסא. הוא מכניס את המכתב שקיבל מארנון לתיק החקירה של יפתח.

חוקר [לגיא]:

אני מאוד מקווה בשבילך שהוא ימצא אותו. אחרת נצטרך לעצור אותך עד שהצוות יתפנה לחפש אותו.

גיא:

אני אומר לך, אני לא משקר.

חוקר:

נניח. מה לך וליוני הזה? למה חיפשת אותו שם בשעה כזו?

גיא:

הוא ישן אצלי אתמול. בבוקר הוא קם ונעלם. חיפשתי אותו כל היום.

חוקר:

ישן אצלך? מישהו שאתה לא מכיר ולא יודע אפילו איך קוראים לו? מה פתאום ישן אצלך?

גיא:

זה סיפור ארוך. פגשתי אותו ברחוב לפני יומיים. התחברנו. איבדתי את הדרך איפה שהוא בשכונות של יפו והוא עזר לי להתמצא.

חוקר:

מפה ועד לישון אצלך. מה הוא נתן לך שירותי מין?

גיא:

מה פתאום! נראה לך? אני לא כזה. אני נראה לך כמו אחד שצריך שירותי מין?

חוקר:

אני יודע שיש שם ילדים שעושים את זה. זה מתחיל להישמע כאילו זה הסיפור.

גיא:

זה לא הסיפור. בדיוק נפרדתי מחברה שלי אחרי שהיא סחבה אותי לאפריקה וטימטמה לי את השכל שנתיים וחצי. חזרתי לארץ רק ביום ראשון. הייתי חייב לנקות קצת את הראש אחרי כל הבלגן אז יצאתי להסתובב בעיר. איכשהו התגלגלתי ליפו, כבר היה חשוך ולא מצאתי את הדרך. יוני פשוט היה שם. הוא עזר לי. איך אומרים? האיש הנכון במקום הנכון בזמן הנכון.

חוקר:

כן...

גיא:

העברנו כמה שעות ביחד בטיוולים וקשקושים ברחוב עד שהגענו אליי הביתה. נראה לי מסכן כזה, כבר היה מאוחר והיה קור אימים בחוץ אז הזמנתי אותו לעלות אליי. אחר כך הוא נשאר כבר לישון. בבוקר, כשקמתי, הוא כבר נעלם. בהתחלה חשבתי שהוא על הדרך גנב לי את הבית. אני גר אצל ההורים שלי והדבר האחרון שאני צריך עכשיו זה שמישהו ישדוד אותם בגללי. אבל בסוף הסתבר שהוא לא נגע בכלום. אפילו הכסף שאמא שלי השאירה על השולחן במטבח נשאר.

חוקר:

אז למה יצאת לחפש אותו?

גיא:

אין לי מושג, פשוט לא היה שום דבר יותר טוב לעשות...

חוקר:

ומצאת אותו בסוף?

גיא:

כן. מצאתי אותו רק בלילה ואז קרה כל הסיפור עם התאונה.

חוקר:

והחברה שלך הזאת, איפה היא בכל הסיפור?

גיא:

היא עדיין באפריקה. בקניה. מטיילת שם עם הבת זוג שלה.

חוקר:

ככל שאנחנו מתקדמים הסיפור שלך נשמע יותר ויותר תלוש.

גיא:

אמרתי לך שזה לא קשור למקרה.

חוקר:

דווקא נשמע לי מאוד קשור למקרה.

גיא:

החברה שלי...נפרדנו וחזרנו כמה פעמים. גרנו ביחד בקיבוץ מורן בצפון. היא משוגעת כזאת. היה לי מאוד קשה איתה. בגדה בי כמה פעמים. עזוב... לפני חודש וחצי בערך עזבתי את הקיבוץ וחזרתי להורים שלי בתל אביב.

חוקר:

אז איך נכנסת פה אפריקה לסיפור?

גיא:

שבוע אחרי שנפרדנו היא כתבה לי מייל שהיא באפריקה והיא מתגעגעת וכל הזמן בוכה. היא ביקשה שאני אגיע לשם וננסה לשקם את היחסים שלנו בסביבה אחרת, ניטראלית.

חוקר:

ונסעת?

גיא:

נסעתי. תאמין לי, זאת הייתה הטעות הכי גדולה שעשיתי בחיים.

חוקר:

למה?

גיא:

הגעתי לשם והיא כמובן לא חיכתה לי. הסתובבתי לבד שבוע שלם בניירובי, חיפשתי אותה. לא היה לה טלפון והדרך היחידה שאפשר להתקשר זה דרך הבית. היא לא התקשרה כל השבוע. כמעט מתתי מרוב דאגה. הייתי בטוח שחטפו אותה או רצחו אותה. התקשרתי כל יום כמה פעמים הביתה לבדוק אם היא יצרה קשר. היא הוציאה את הנשמה לכולם. מתאים לה. ההורים שלה היו על סף התמוטטות עצבים. אחרי שבוע היא פשוט הופיעה אצלי במלון, כאילו שום דבר לא קרה. היא הייתה עם איזו חברה שהיא פגשה בספארי ולא היה להן דרך ליצור קשר. בהמשך הסתבר לי שהן גם התאהבו אחת בשנייה והתערבו.

חוקר:

התערבו על מה?

גיא:

אם היא תצליח לשכנע אותי לבוא בשבילה עד לאפריקה.

חוקר:

מה אתה אומר?

גיא:

אתה מבין? הייתי גמור אחרי הסיפור הזה. באותו רגע לקחתי את עצמי לשדה התעופה וטסתי לאמסטרדאם ומשם הביתה. הייתי מפורק. גם כל המתח הזה של לחכות לה שבוע ולחשוב כל הזמן שהיא מתה, וגם העצבים של הקטע שהיא עשתה לי. רציתי לחנוק מישהו. באמסטרדאם הייתי שלושה ימים, חולה, קודח, לא זזתי מהמיטה במלון. פשוט ישנתי. הרגשתי שאני חייב לנקות את הגוף שלי מהפסולת האנושית הזאת. כל כך שנאתי את עצמי. ביום האחרון עוד הסתובבתי קצת, יצאתי. אחר כך כבר טסתי הביתה.

חוקר:

ואיך זה מגיע לסיפור עם יוני?

גיא:

חזרתי לארץ. זרקתי את התרמיל בבית ויצאתי לעיר. הסתובבתי ככה כמה שעות, ריחפתי, בלי כיוון או מטרה. סתם, לחשוב, לנקות את הראש. פתאום אני קולט שכבר לילה. בהתחלה לא הבנתי איפה אני נמצא. אחר כך קלטתי שאני ביפו. הכל היה שומם. הרגשתי שנטרפת עליי דעתי. באיזשהו שלב הייתי חייב לשחרר קצת לחץ. נעמדתי באמצע הרחוב ופשוט צרחתי כמו משוגע.

חוקר:

גם זו דרך.

גיא:

לא יכולתי יותר. כשנרגעתי הוא היה שם. צץ מאיזה חור, לא ראיתי מאיפה. הפתיע אותי. עמדנו ככה כמה דקות באמצע הרחוב בלי לדבר והוא שאל אותי אם הכל בסדר. אמרתי לו שכן ושסתם הייתי צריך לשחרר קצת קיטור.

חוקר:

ואז הוא לקח אותך הביתה?

גיא:

פחות או יותר. התחלנו לדבר, עשינו סיבוב ארוך ביפו. הוא הראה לי איפה הוא חי, הכיר לי כמה ילדים כאלו שזרוקים בלילה ברחובות. לקח אותי לכל מיני מקומות שלא ראיתי בחיים. מדהים. אתה נוסע עד לאפריקה כדי לחפש את עצמך ושתי דקות מהבית שלך מתחת לאף, עולם ומלואו. גלקסיה שלמה. הלכתי אחריו כמו מהופנט. פתאום, כל הצרות שלי נראו לי מגוחכות. סוג של בדיחה עצובה. זה היה מדהים.

חוקר:

ואין לו משפחה? הורים? אחים?

גיא:

לא יודע. הוא לא נראה כמו אחד שיש לו בית. הוא לקח אותי לגן בדרום העיר. היו שם המון ילדים. קטנים יותר וגדולים יותר. כולם זרוקים, מעשנים סמים, שותים. אין משטרה אין כלום. כאילו מדינה אחרת. היה ברור לי שהוא בורח ממה שהוא או מישהו. שום דבר חוקי לא היה שם.

חוקר:

מה עשיתם שם?

גיא:

ישבנו איתם כמה שעות. דיברנו. לא היה משהו מיוחד. אחר כך אני והוא הלכנו אליו הביתה.

חוקר:

ולמה ביקשת ממנו לעלות אליך?

גיא:

לא יודע. רציתי לתת לו פעם אחת תחושה של בית. היה ברור שזה חד פעמי, שאני לא מתכוון לתת לו לגור אצלי, אצל ההורים שלי. כשהגענו כולם כבר ישנו. נתתי לו קצת בגדים שלי והוא נכנס להתקלח. אחר כך סידרתי לו מקום אצלי בחדר. הלכנו לישון. כשקמתי הוא כבר לא היה.

חוקר:

אז למה יצאת לחפש אחריו?

גיא:

היה לי מוזר שהוא פשוט קם ונעלם בלי כלום.

חוקר:

אבל זו הייתה התכנית מלכתחילה, לא?

גיא:

לא הייתה שום תכנית. לא יודע מה משך אותי לחפש אותו. לא יכול להסביר את זה. הייתי חייב למצוא אותו, לראות מה קורה איתו. הרגשתי סוג של אחריות עליו. הרגשתי... הרגשתי שאני חייב לו משהו. שזה לא יכול להיגמר ככה. ילד בן חמש עשרה עם תובנות של בן שבעים. היו לי עוד מליון שאלות לשאול אותו. הרגשתי מטומטם לידו עם הצרות המגוחכות שלי. בכיין. במה אני מתעסק? רציתי לחזור לשם, לגן. רציתי לשמוע ממנו שאני בסדר.

חוקר:

ואז?

גיא:

לקחתי את האוטו שלי ונסעתי יום שלם בעיר. איפה לא הייתי... התחלתי בדרום. נסעתי את יפו מבת ים ועד השעון. כל פעם עצרתי את האוטו ויצאתי לחפש ברגל. הוא לא היה בשום מקום. עברתי את כל הגנים הציבוריים, את הטיילת, את השוק, נסעתי בין השכונות ולא מצאתי כלום. אחרי צהריים התייאשתי. חזרתי הביתה, נשארתי שם כמה שעות. חשבתי שהוא בטח מסתתר באחד הבתים ואין לי סיכוי למצוא אותו בשעות היום. עדיף לבוא בלילה ולהסתובב ברחובות שהייתי בהם יום לפני. רק ככה אולי אני אמצא אותו.

חוקר:

אז יצאת שוב בערב?

גיא:

יצאתי בערך בעשר בלילה. עד אז ביליתי קצת עם ההורים שלי. אכלנו ארוחת ערב ביחד ואז יצאתי. נסעתי שוב לכיוון יפו, חניתי לא רחוק מהשוק והתחלתי להסתובב רגלית.

חוקר:

ומצאת אותו?

גיא:

כן. אבל אז קרתה התאונה.

חוקר:

מה קרה? אתה יכול לספר לי?

גיא:

קצת לפני שתיים עשרה בלילה ראיתי אותו. זה היה באחת הסימטאות של יפן, לא רחוק מאיפה שפגשתי אותו אתמול. בהתחלה שמרתי מרחק, התחלתי ללכת אחריו. הוא לא שם לב. היו דיי הרבה אנשים ברחוב, והשתדלתי לשמור על פרופיל נמוך. לא יודע מה חשבתי לעצמי. לא רציתי להבהיל אותו. פחדתי שהוא יברח. רציתי לגשת אליו כשהוא יושב, אוכל או משהו. הלכנו ככה כמה רחובות. כשהגענו למעבר חצייה אחד הוא נעצר והסתכל מסביבו. פתאום הוא קלט אותי. אני לא יודע איך, אבל לרגע אחד ראיתי אותו מסתכל לי ישר לעיניים. נעצרתי במקום. לא יכולתי לזוז. תפס אותי פחד בכל הגוף. אני לא יכול להסביר את זה. ושנייה אחר כך הוא התחיל לרוץ כמו מטורף.

חוקר:

לרוץ? לאן? למה?

גיא:

לא יודע, כאילו השטן רודף אחריו. פשוט ריצת אמוק. לא שם לב לכלום. התנגש באנשים, נפל כמה פעמים, נכנס בפה. רץ כמו משוגע.

חוקר:

ואתה?

גיא:

אני התחלתי לרוץ אחריו.

חוקר:

למה?

גיא:

לא יודע! רציתי להבין לאן הוא רץ, למה הוא בורח ממני. לא הבנתי מה קרה פתאום.

חוקר:

אז אתה רץ אחריו...

גיא:

עלינו לכיוון העיר העתיקה ביפו ואחר כך את כל הירידה לכיוון הים. משם רצנו לרחוב הראשי. יוני חתך את הכביש בריצה דרך כל המכוניות שנוסעות. אני אחריו. לא שמת לי לב לכלום. פשוט ראיתי רק אותו בעיניים ורדפתי אחריו כמו משוגע. תאמין לי, לא היה לי אוויר אבל הייתי חייב להשיג אותו.

חוקר:

והשגת?

גיא:

הוא חצה את הכביש ונעצר על האי תנועה, מסתכל עליי. אני רצתי לכביש בלי לראות בכלל מה קורה מסביבי. פתאום שמעתי את יוני צועק: "לא!!!!!" אז עצרתי בבת אחת באמצע הכביש, אני קולט את יוני רץ לכיוון שלי, תופס אותי בכוח ביד ומושך אותי לכיוון האי תנועה. את מה שקרה אחר כך לא כל כך הצלחתי לראות. הבנתי שהוא ניסה להציל אותי. אותי הוא הציל, אבל הרכב שהגיע לכיוון שלי במהירות וכמעט דרס אותי, ראה את יוני רץ לכביש. הוא ניסה לבלום ולא הצליח. כנראה שהוא סטה במהירות ונכנס בכל כוח ברכב אחר שחנה בצד של הכביש. פשוט התרסק לתוכו.

חוקר:
ומה קרה לכם?

גיא:
לי לא קרה כלום. פשוט שכבתי שם. הייתי בהלם. יוני קם ונעלם תוך שנייה. הוא ממש הציל אותי. אבל הבנתי שהנהג נהרג במקום. הגיעו שוטרים ואמבולנס. על המקום קבעו שהוא מת. המשטרה תחקרה אותי, לקחה את הפרטים, והנה, עכשיו אני כאן. אבל יוני... אין לי מושג איפה הוא. הוא פשוט נעלם. ביקשתי את הפרטים על הנהג, היום בבוקר הייתי בהלוויה שלו. יוני לא היה שם.

חוקר:
ואתה בסדר? [דפיקה בדלת]

הדלת נפתחת מבלי להמתין לאישור החוקר. נועה ואבירם מציצים פנימה.

נועה:
הוא הגיע, אם אתה צריך אותנו.

חוקר:
אני כבר מתפנה ותוכלו להיכנס.

נועה:
בסדר.

נועה סוגרת את הדלת והם יוצאים.

גיא:
לשאלתך, כן. אני בסדר. כמה שזה נשמע מוזר, אני מרגיש חופשי פתאום. מרגיש אדם אחר, חדש. למרות מה שקרה, אני לא יודע אם אני אשם או לא... אבל...

חוקר:
צריך עוד לבדוק. אני צריך לדבר עוד עם היוני הזה.

גיא:
אוקיי. אני מקווה שהקצין ההוא ימצא אותו.

חוקר:
אני מקווה בשבילך. בינתיים אני צריך שלא תלך לשום מקום. בקצה המסדרון יש פקידה, גש אליה ובקש ממנה לשבת בחדר תדרוכים. כשאחליט מה לעשות איתך אקרא לך. כרגע תמתין לי שם, בסדר? קרא להם שייכנסו.

גיא:
בסדר גמור.

גיא יוצא מהחדר ומשאיר את הדלת פתוחה. החוקר קם וניגש לשידה, מוזג לעצמו כוס מים כשנועה ואבירם נכנסים פנימה.

תמונה 4:

החוקר עומד בפינת החדר, לוגם כוס מים ומסתכל באבירים ונועה.

חוקר:

שבו בבקשה.

השניים מתיישבים והחוקר נשאר לעמוד.

חוקר:

אוקיי. אז מאיפה אתם מכירים?

נועה:

אמרתי לך. עבדתי אצלו פעם.

אבירים:

גם גרנו יחד תקופה מסויימת. היינו שותפים.

נועה:

אם אפשר לקרוא לזה "גרנו"...

חוקר:

על מה את מדברת?

אבירים:

אני לא חושב שזה רלוונטי.

חוקר:

עוד אחד שלא חושב! זה רלוונטי!

אבירים:

באתי הנה לתת עדות לגבי החייל ההוא ממצפה, לא לספר לך על החיים שלי. מה זה רלוונטי לסיפור? אני לא מצליח להבין!

חוקר:

זה רלוונטי לסיפור השני, שבגללו נועה כאן. אני רוצה שנסיים קודם איתה ואז נמשיך לתיק השני.

אבירים:

אין לי את כל היום.

חוקר:

אז זה הזמן להתחיל לדבר.

אבירים:

אוקיי. מה אתה רוצה לדעת?

חוקר:

אני רוצה להבין למה עובדת שלך "גרה" [מסמן באצבעות באוויר] איתך, ואיפה?

נועה:

לאבירים הייתה בקתה קטנה שהוא בנה על עץ ליד הירקון. עברתי לגור שם כמה חודשים אחרי שהתחלתי לעבוד בפאב שלו.

אבירים:

בניתי משהו ארעי מכמה חתיכות עץ, ניילונים ובדים.

נועה:

ואני רציתי לגור במקום שאדם לא יוכל למצוא.

אבירים:

אדם? איזה אדם?

נועה:

אחרי מה שקרה עם אדם, התנתקנו לתקופה מסוימת ואני עברתי לאזור תל אביב. רציתי להחליף אווירה, לעשות משהו אחר. מצאתי דירה עם שותפות בגבעתיים. אחת מהן, טלי, ספרה לי שהיא עובדת באיזה פאב נחמד והם מחפשים שם עוד מלצריות. היא סידרה לי להיפגש עם אבירים. ככה הכרנו.

אבירים:

טלי היא הבחורה שטיילה איתי בנגב כשמצאנו אותנו.

נועה:

כשמצאתם את מי?

אבירים:

את החייל.

חוקר:

את קצין. בואי, תמשיכי לספר.

החוקר מתיישב חזרה על הכיסא.

נועה:

התחלתי לעבוד שם. לא זוכרת כמה זמן. זה היה נהדר, שונה לגמרי מירושלים. אנשים אחרים, תרבות אחרת, הכל חופשי, זורם. בירושלים, כל דבר שעשיתי גרם לי להרגיש רע עם עצמי. כאילו אני כל הזמן לא בסדר. כאילו מסתכלים עליי ובוחנים אותי.

חוקר:

את חושבת שהמצפון הזה הוא מה שגרם לך גם לפיצוץ עם אדם?

נועה:

אולי. תראה, אני מניחה שאם אדם היה עדיין חי לא הייתי מדברת איתך ככה, מתוך חשבון נפש. לא הייתי חושבת אפילו להאשים את עצמי. אדם איים עליי. הרגשתי את זה כל הזמן. הוא לא שיחרר אותי, לא ויתר. זה הפחיד אותי. ממש. עכשיו, כשהוא מת, אני מרגישה הקלה עצומה אז יותר קל לי לנתח את זה מרחוק.

חוקר:

אבל אמרת שהתנתקת מאדם, שלא ראית אותו תקופה ארוכה.

נועה:

זה נכון. אבל יום אחד הוא פשוט נכנס לפאב, לבד, התיישב על הבר ולא הוריד ממני רגע את העיניים. בהתחלה ניסיתי להתחמק ממנו. לא ניגשתי אליו, לא הסתכלתי. כל כך נבהלתי. לא הבנתי איך הוא מצא אותי, מה הוא עושה שם. הוא תפס לי את היד ושאל אותי למה אני מתעלמת ממנו.

חוקר:
ומה עשית?

נועה:
מה יכולתי לעשות? אמרתי לו שאני לא רוצה שום קשר איתו ושלא יטריד אותי.

אבירים:
למה לא סיפרת לי? הייתי מסלק אותו.

נועה:
זה לא היה עוזר. להיפך, היה עדיף לי שהוא יבוא לפאב, איפה שיש הרבה אנשים ולא יגיע אליי הביתה. למרות שגם זה לא עזר.

חוקר:
למה לא הגשת תלונה?

נועה:
על מה? חשבתי שזה ייפסק. חשבתי שאם אני אבהיר לו שאין לי שום כוונה לחזור אליו ולדבר איתו, הוא יעזוב אותי.

אבירים:
וזה לא קרה.

נועה:
ראיתי אותו מסתובב יום אחד בשכונה שלי בגבעתיים. נורא נלחצתי. ממש ברחתי משם. לא רציתי שידע איפה אני גרה. לא הבנתי איך הוא גילה שאני גרה שם. לא ראיתי שהוא עקב אחריי.

אבירים:
אני אמרתי לו.

חוקר:
אתה?

אבירים:
אני חושב שכן. עכשיו הכל מסתדר לי בראש. הוא הגיע כמה פעמים. ראיתי אותו מדבר איתך. חשבתי שאתם מכירים. באחד הימים שלא היית הוא ניגש ושאל אותי אם ראיתי אותך באותו יום. אמרתי לו שאת חולה או משהו, ואז הוא שאל אם אני יודע איפה את גרה. לא ידעתי כתובת מדוייקת אז נתתי לו רק כיוון כללי. אני מצטער.

נועה:
אתה נורמאלי???!! נתת לו את הכתובת שלי? אתה תמיד מחלק כתובות של מלצריות לכל מי שמבקש? מה אני נראית לך?

אבירים:
אני יודע שאני לא אמור לתת לאנשים שאני לא מכיר כתובות של העובדים שלי. פשוט חשבתי שאתם מכירים וחשבתי שתשמחי אם הוא יבוא. הוא נראה לי "בלתי מזיק".

נועה:
"תשמחי שהוא יבוא"? הדפוק הזה כמעט אנס אותי! אתה קולט מה עשית?

אבירים:

על מה את מדברת, אנס אותך? היו לך מליון קטעים עם חבר'ה מהפאב. עם כמה הלכת הביתה?

נועה:

אתה חתיכת אידיוט!!! איך אתה מדבר? מה אתה חושב שאני? הזונה שלך? מה זה ענייך עם מי יצאתי מהפאב?

אבירים:

אני אדבר איך שאני רוצה. אני זה שנתתי לך את הבית שלי!!! נתתי לך עבודה למרות כל הקריזות שלך. עכשיו אני מבין! את ניצלת אותי!!! בטח ניצלת גם אותו.

נועה:

ניצלתי אותך?

אבירים:

נכנסת אליי לבית בלי לספר לי שמישהו רודף אחרך. את סיכנת אותי!! הוא היה יכול לפגוע בי.

נועה:

לפני רגע אמרת שהוא "בלתי מזיק". פתאום הוא יכול "לפגוע בך"?

אבירים:

כן, אני יודע איזה פסיכי הוא היה? לא מכיר אותו. עכשיו פעם ראשונה אני שומע מה הוא עשה. איך מתאים לך טיפוס כזה...

נועה:

למה אתה מתכוון?

חוקר:

[לנועה]: מה עשית אחרי שראית את אדם ליד הבית שלך בגבעתיים?

נועה:

חיפשתי איפה להסתתר. לאבירים הייתה הבקתה הזאת על הירקון שהוא גר בה. הייתי שם כמה פעמים עם החבר'ה של הפאב וממש נדלקתי על הרעיון. אין חשמל ואין מים אבל מן אווירה כזו, אי אפשר להסביר. אז שאלתי אותו אם אני יכולה לגור איתו כמה חודשים. שיקרתי שאני לחוצה בכסף עם השכר דירה והוא הסכים. הוא אמר לי שהוא נוסע לטיול של כמה שבועות ואני מוזמנת לשמור לו על "הבית".

אבירים:

שיקרת לי? איזה מין בן אדם את?

חוקר:

[לאבירים]: בקתה על הירקון? איך הגעת לזה?

אבירים:

זה נראה רעיון מצויין בזמנו.

חוקר:

בנית אותה לבד?

אבירים:

כן. אספתי כמה מקלות וחוטים ובניתי על אחד העצים, כמו מן בית קטן. גרתי שם כמעט שנה. אין שכר דירה, אין שכנים מציקים. חופש ושקט, מסיבות. בלי טלוויזיה, בלי טלפון. מנותק לגמרי. תענוג.

נועה:

זאת הסיבה שגם אני עברתי לשם. חשבתי שאם לא תהיה לי כתובת, אף אחד לא יוכל למצוא אותי. מה שלא חשבתי זה על הצד השני של הניתוק.

חוקר:

מה זאת אומרת?

נועה:

אני באמצע שום מקום, הרבה פעמים לבד, אם אדם מגיע פתאום, אין אף אחד שיכול לעזור לי, להציל אותי.

חוקר:

והוא הגיע...

נועה:

עד אתמול בבוקר לא ראיתי אותו.

חוקר:

מה קרה אתמול בבוקר?

נועה:

ידעתי שאבירם אמור לחזור הביתה מהטיול הארוך עם טלי. רציתי להפתיע אותו בארוחה, להגיד לו תודה על זה שהוא נתן לי לגור בבקתה ככה בחינם, שהוא נתן לי עבודה ודאג לי.

חוקר:

ופתאום ראית את אדם?

נועה:

פגשתי אותו בכפר סבא. הלכתי לקנות שם מצרכים לארוחה, ופתאום הוא צץ משום מקום. נעמד מולי באמצע הרחוב ולא זז.

חוקר:

איך הוא הגיע לשם? איך הוא מצא אותך? מה עשית?

נועה:

נורא נבהלתי בהתחלה. אחר כך ניגשתי אליו ושאלתי אותו מה הוא רוצה ממני, שהוא מטריד אותי, מפחיד אותי. שיעזוב אותי כבר. הוא ביקש רק חמש דקות לדבר איתי והבטיח שאני לא אראה אותו יותר לעולם.

חוקר:

והסכמת?

נועה:

כן. הוא הזמין אותי לקפה. ישבנו משהו כמו חצי שעה. רוב הזמן הוא רק התנצל. אמר שלא התכוון להבהיל אותי, שהיה לו קשה, שהוא הרגיש מפלצת, שזה לא באמת הוא, שהוא התאהב בי ורצה אותי, ולא הבין בדיוק מה אני רוצה ממנו באותו לילה.

חוקר:

אני נוטה להסכים איתו. בכל זאת, מעניין אותי איך הוא ידע שאת שם...

נועה:

אין לי מושג איך הוא ידע. אני לא הזמנתי אותו. אמרתי לך. בכל מקרה, סלחתי לו אחרי אתמול על זה שהוא אנס אותי.

אבירם:

אנס אותך? אדם? הוא נראה כזה דחליל. את בטוחה שלא את אנסת אותו?

נועה:

אבירם! עוד מילה ואני מעיפה לך סתירה!

חוקר:

חלאס שניכם. איך הסתיימה הפגישה?

נועה:

הוא הציע להסיע אותי הביתה. סירבתי, כמובן. לא רציתי שידע איפה אני גרה. הוא כעס מאוד אבל הסכים בלית ברירה. בלילה קיבלתי טלפון שהוא נהרג.

חוקר:

מי סיפר לך על זה?

נועה:

אמרתי לך שיש לנו חבר משותף. זה שבעצם הכיר בינינו. הוא סיפר לי שאדם נהרג בתאונה ביפו. שההלוויה היום בבוקר.

חוקר:

אז למה בעצם לא פנית מלכתחילה לאותו חבר, שידבר עם אדם, שיבקש ממנו לעזוב אותך?

נועה:

הם מכירים המון שנים. הוא לא היה מאמין לי. ראית איך אבירם הגיב. אדם לא נראה מזיק. הוא רזה כזה, שפוף. לא אחד שמאיים על החיים של מישהו.

חוקר:

יכול להיות שהוא לא באמת איים על חייך? שאת עושה עוול? שאת מגזימה?

נועה:

אין מצב. הוא משוגע לגמרי. זו הסיבה שפחדתי להגיש נגדו תלונה.

חוקר:

הבנתי. [פונה לאבירם] ואיפה אתה היית בחודש האחרון? איך התגלגלת למצפה רמון?

אבירם:

יצאתי לטיול, עם טלי.

חוקר:

המלצרית השנייה?

אבירם:

כן.

חוקר:

אז עם מלצרית אחת אתה שוכב בבית ועם השנייה בחוץ?

נועה:

לא שכבנו אף פעם - אני ואבירים. היינו שותפים בדירה. חברים. לא שום דבר מעבר לזה.

אבירים:

נועה היא חברה טובה. היא עובדת שלי. אין בינינו כלום. טלי היא בת זוג שלי.

חוקר:

שותפה לדירה לא מכינה ארוחת מלכים לשותף שלה שחוזר מטיול עם קולגה.

נועה:

זה נכון. אני מודה שרציתי יותר. שקינאתי. והאמת שניסיתי כמה פעמים למשוך אותו. אבל זה לא עבד. הוא הסתכל רק על טלי.

אבירים:

מה? מה את מקשקשת עכשיו? לא היה בינינו אף פעם כלום. בסך הכל ניסיתי לעזור לך. אל תסבכי אותי בשטויות שלך!
[שם לב למכשיר ההקלטה על השולחן]
אתה מקליט את הכל?

חוקר:

כן. אני מוציא אחר כך תמליל של העדות שלכם. [לנועה] היית מאוהבת באבירים?

נועה:

[מסתכלת על אבירים] כן. [מנסה ללטף אותו והוא מתרחק]

אבירים:

את לא נורמאלית! מה עובר עלייך?

נועה:

אתה הבן אדם היחיד שמבין אותי.

אבירים:

רדי ממני, נועה. אני לא אחד מהליצנים שלך!

חוקר:

אז בעצם עברת לגור בחורבה שלו בשבילו. לא בשביל להסתתר.

נועה:

גם. קצת. כן.

חוקר:

והשתגעת שהוא יצא לטייל עם השנייה. זה למה הסכמת לדבר עם אדם.

נועה:

אני לא מבינה את הקשר. לא יזמתי את הפגישה עם אדם. הוא עקב אחרי.

חוקר:

היית יכולה להיפטר ממנו מזמן. אבל היה לך נוח שיש מישהו שמחזר אחריך. הרגשת שווה. חשבת שאבירים יקנא בזה, אבל הוא לא שם עלייך. הוא היה מאוהב בטלי.

נועה:

זה לא ממש מדוייק.

חוקר:

זו גם הסיבה שלא הגשת שום תלונה נגד אדם. הוא לא ממש הטריד אותך. להיפך. את רצית שהוא יטריד אותך אבל הוא לא סיפק את הסחורה.

אבירים:

למה שהיא תרצה שהוא יטריד אותה?

חוקר:

כדי שאתה, הגיבור מהפאב, תבוא ותציל את הנסיכה. כדי שתעזוב את השנייה ותשים לב אליה. יכול להיות שזו גם הסיבה שהחלטת באמצע החיים לצאת לטיול של חודש בארץ? כדי להרגיע את העניינים עם נועה ולהבהיר לה שזה לא ילך בניכס כי אתה עם השנייה?

אבירים:

מה פתאום!! מה נהיית לי פסיכולוג!!

חוקר:

[לנועה] וכשזה לא הלך, ניסית להיפטר ממנו בדרך אחרת.

נועה:

[קמה וצועקת על שניהם]: אתם!!!! מה אתם חושבים שאני חתיכת פסיכית??!! בסך הכל הגנתי על עצמי. הבן אדם איים לי על החיים. מה אני? הזונה שלכם? אז מה עם היו לי הרבה בחורים? מה זה עניינכם? אני אזיין את מי שאני רוצה, כמה שאני רוצה ואיך שבא לי. ואת מי שאני לא רוצה, הוא לא ייגע בי בחיים. ברור? שני מטומטמים!! מי שיאיים עלי יעוף לקיבינמט! ברור??!!

חוקר:

ברור. ומה זה אומר?

נועה:

אההה!!!! אתם משגעים אותי!!!! משגעים!! אני הולכת מכאן!!!

חוקר:

בואי הנה! שבי כאן! את לא הולכת לשום מקום!

נועה מתיישבת בחזרה ושותקת, בוכה!

חוקר:

ואתה? אז למה יצאת לטיול?

אבירים:

החלטנו לצאת לעשות את שביל ישראל. רצינו להתנתק מהכל.

חוקר:

להתנתק? ממה יש לך להתנתק? אתה נראה לי דיי מנותק גם ככה. גר על הירקון, בעלים של פאב. אין לך שום דבר על הראש. מה פתאום שביל ישראל כאן ועכשיו?

אבירים:

אין סיבה קוסמית. הקשר ביני ובין טלי הלך והתחזק. היא עזבה את הפאב והתקבלה ללימודים באוניברסיטה. רצינו, לפני שהיא מתחילה את השנה לעשות טיול ארוך ביחד, בארץ. זה פשוט התאים. התחלנו בצפון, לפני חודש בערך, ליד קריית שמונה, ופשוט הלכנו דרומה. כל כמה ימים נכנסנו לאיזה יישוב, קנינו קצת אוכל, מיכל גז לבישול, מים, וחזרנו למסלול. נועה לא הייתה שום חלק בסיפור הזה.

חוקר:

לא בטוח. מי מכם הציע שתצאו יחד לטיול?

אבירים:

זו הייתה החלטה משותפת. טלי רצתה לנסוע לחודש להודו. לא יכולתי לבוא איתה, זה סיפור יקר ובכל זאת יש לי עסק לנהל. אז אמרתי לה שאולי נעשה כמה טיולים בארץ. היא הסכימה אבל אמרה שבא לה לעשות את שביל ישראל. אז הלכנו על זה.

חוקר:

תראו חברים. אתם חייבים להבין את נקודת המבט שלי. דיברת על סיבה קוסמית. תראו כמה חוטים מתקשרים לנקודה אחת בזמן. יותר מדיי צירופי מקרים.

אבירים:

אין כאן שום צירופי מקרים. יש פה שני סיפורים שלא קשורים אחד בשני ואתה מנסה בכל הכוח לערבב אחד בשני. רד מזה.

חוקר:

אוקיי, וככה, באמצע החורף, שני אנשים פשוט מחליטים ללכת את ארץ ישראל עם תרמיל ועם מקל.

אבירים:

זה בדיוק מה שעשינו. תפסיק להאשים אותנו בכל מני שטויות!

חוקר:

אתה נשמע לי דיי אשם.

אבירים:

אשם? במה? כל אחד אשם במשהו! תן לי דקה וחצי לחטט בחיים שלך ואני עושה אותך אשם בשני מליון דברים. תסתכל ימינה ושמאלה ברחוב. תסתכל על כל אחד מהאנשים שאתה מכיר. כל אחד עשה משהו בחיים שלו. כל אחד פגע במישהו, דפק מישהו, עיגל פינות. כל אחד אשם במשהו. זו בעיה להפיל תיק על בן אדם? בשנייה וחצי אני עושה את זה. טלי ואני רק יצאנו לטיול. זה מה שזה היה. לא שום דבר מעבר לזה.

חוקר:

עד שהגעתם למצפה...

אבירים:

עד שהגענו למצפה. למכתש רמון הגענו ביום שני בבוקר והלכנו לאורך הכביש עד תחילת העלייה למצוק. שם עזבנו את הכביש ושברנו לכיוון מערב לשביל עפר. הלכנו לאורך המצוק והבתים הישנים של מצפה. כבר התחיל לרדת הערב והתלבטנו עם לרוץ מהר ולתפוס את האוטובוס האחרון צפונה או להישאר כבר לישון עוד לילה אחד במדבר ולחזור מחר. כמה מאות מטרים אחרי שעברנו מתחת למצפה שמשקיף על המכתש ראינו משהו מוזר, מדים ומעיל צבאי זרוקים על אחד הסלעים ליד המצוק. זה נראה כאילו מישהו שכח שם ערמה של בגדים או שאיזו חבילה נפלה מהמצוק למטה. טלי משכה אותי לראות במה מדובר. כשהתקרבו הרגשנו שמשהו לא בסדר. היה ריח רע במקום והמון זבובים. התקרבו לאט וכמה מטרים משם זיהינו כי בתוך הערמה יש יד של בן אדם מלאה דם.

חוקר:

נבהלתם...

אבירים:

מאוד! טלי קפאה במקום, אני התקרבתני עוד כמה צעדים ואז התברר לי מה אני רואה: בחור צעיר במדי צבא, מרוסק לחלוטין על הסלע. הדם נזל על הסלע ומשך המון דבורים וזבובים. הפנים שלו היו זרוקות במן צורה מעוותת על האבן. הגב שלו היה מרוסק ושובר כך שהרגליים נטו כלפי מטה והצד נטה לאחור. היה נראה שהוא זרוק ככה לפחות כמה ימים.

חוקר:

אז מה עשיתם?

אבירים:

טלי נשארה ליד הגופה עם הציוד שלנו, מסמנת את המקום באור של הגזיה והפנס. אני רצתי בחזרה לכביש הראשי לתפוס טרמפ לתחנת המשטרה במצפה רמון. כשחזרתי עם אמבולנס ומשטרה ראיתי את טלי יושבת לידו והבחור מכוסה בשק השינה שלה. היא החזיקה דף נייר ואמרה לאחד השוטרים שיכול להיות שזה יעזור להם לאתר במי מדובר.

חוקר:

[מוציא את הדף שארנון נתן לו מהתיק] אתה מדבר על הדף הזה?

אבירים:

כן, נראה לי. טלי אמרה לי שזה לא מכתב התאבדות, אבל נראה לה שהוא קפץ מהצוק בגללו.

חוקר:

את זה אני עדיין לא יכול לקבוע.

אבירים:

יכול להיות שמישהו זרק אותו?

חוקר:

כן. אני לא יודע. למרות שלא ניתן לזהות מניע מובהק.

נועה:

מסכן. למה הוא התאבד?

חוקר:

לא יודע, והאמת, לא ממש יכול לדבר על זה. ובכל זאת מעניין אותי משהו אחר.

נועה:

מה?

חוקר:

איפה החברה שלך מצאה את המכתב הזה?

אבירים:

היא מצאה אותו בכיס של המעיל שלו. למה?

חוקר:

אתה קראת את המכתב?

אבירים:

לא. טלי קראה!

חוקר:

היא סיפרה לך מה כתוב שם?

אבירים:
לא. מה כתוב?

חוקר:
יש שם משהו שמאוד הטריד אותי והדליק אצלי נורה אדומה.

אבירים:
מה? אם מותר לשאול...

חוקר:
זה מכתב שמאשים את אותו קצין במוות של קצין אחר. הוא נכתב, לפי ההערכה שלי, על ידי בן משפחה של אותו קצין שנהרג בלבנון. עכשיו אחד משניים: או שהמכתב הזה דירבן את הבחור, שגם ככה מסתבר היה על הסף, לקפוץ אל המוות שלו, או שמי שכתב את המכתב דחף אותו בעצמו מהמצוק.

אבירים:
אוקיי. ואיך זה מתקשר אלינו? [מסמן בידו את הקשר בינו לבין נועה]

חוקר:
לבחור שכתב את המכתב קוראים יוני.

אבירים:
ואיך זה מתקשר אלינו?

חוקר:
יש בין שתי הפרשות שאני בודק יותר מדיי צירופי מיקרים...

נועה:
אני לא מכירה אף אחד שקוראים לו יוני...

אבירים:
גם אני.....

צעקות בוקעות מבעד לדלת וקוטעות את אבירים, השלושה משתתקים ומקשיבים.

ארנון [מבעד לדלת]:
בו תיכנס כבר, תפסיק לעשות בעיות.

יוני:
עזוב אותי!! למה בכוח?? תעזוב כבר!!!

ארנון:
אל תעשה בעיות!! תיכנס הנה!!!

תמונה 5 :

הדלת נפרצת פנימה, אל החדר נכנסים ארנון ויוני. ארנון מחזיק את יוני בכוח כשידיו מאחורי הגב ודוחף אותו פנימה אל החדר. החוקר קם על הרגליים ומסתכל בשניים המום, נועה ואבירם מזנקים ונעמדים בצד. ארנון משליך את יוני לאחד הכיסאות ומרפה. כולם מתבוננים בו.

יוני:

מי אתם? מה לעזאזל אתם רוצים ממני?

חוקר:

אתה יוני?

יוני:

תלוי.

חוקר:

תיכף באמת אתה תהיה תלוי. תענה לשאלה.

יוני:

יש לי זכויות...

חוקר:

ולי יש חובות. תענה לשאלה לפני שאני מעיף אותך להתרעננות באגף ג'.

יוני:

מה אתה רוצה?

חוקר:

לדעת מי אתה.

יוני:

יוני.

חוקר:

יוני מה? יש לך תעודת זהות?

יוני:

[צוחק]: אני נראה כמו מישהו שיש לו תעודות?

חוקר:

מה השם שלך!!! תענה כבר נודניק!!

יוני:

איזה שם אתה רוצה? יש לי כמה שמות. הייתי מאומץ בכמה משפחות, כל אחת נתנה לי שם אחר. תבחר מה שבא לך... [מחייך בהנאה מעצמו]

חוקר:

אני מקשיב.

יוני:

למה?

חוקר:

מה השמות שלך?

יוני:

האחרון היה כהן. כמו חצי מהמדינה הזו.

חוקר:

ולפניו?

יוני:

ארגמן, ירדני ויצחקי.

חוקר:

בכמה משפחות אומנות היית?

יוני:

ארבע.

חוקר:

ומה השם המקורי שלך?

יוני:

פלדמן. יוני פלדמן.

חוקר:

תמתין רגע.

החוקר מרים את הטלפון, מחייג ומדבר:

הוא עדיין יושב שם? יופי! שימתין. אני צריך שתבדקי לי משהו. תוציאי לי פרטים על יוני פלדמן. [מצביע ליוני על נייר מסויים]: כתוב לי פה את תאריך הלידה שלך. [מסתכל על הנייר ואומר לטלפון]: בן 17, נולד ב- 13.9. היה בארבע משפחות אומנות: כהן, ארגמן, ירדני ו...

יוני:

יצחקי.

חוקר:

[לטלפון]: יצחקי. כן. אני ממתין. תודה.
[עוברת כחצי דקה. כולם מביטים בחוקר ומחכים].

כן. הבנתי. תודה.

[סוגר את הטלפון ומביט לעבר יוני].

אני רוצה שתספר לי על המשפחה שלך. המקורית. משפחת פלדמן.

יוני:

היא כבר לא קיימת.

חוקר:

זה לא מדוייק. אני יודע שאמא שלך עדיין בחיים. איפה היא נמצאת ומה קרה לאבא שלך?

יוני:

אבא נפטר לפני שמונה שנים. אמא התחתנה מחדש. לא ראיתי אותה כמעט מאז שאבא נפטר.

חוקר [מרים את המכתב של ארנון מהשולחן]:
מזהה את זה?

יוני:
לא. מה זה?

חוקר:
מי כתב את המכתב הזה?

יוני:
אין לי מושג. לא ראיתי את זה בחיים.

חוקר:
אתה משקר לי!! אתה כתבת את המכתב!!

יוני:
לא כתבתי שום מכתב. מה אתה מזיין לי את השכל. רד ממני!!! זה לא שלי! **[מנסה לקום ואבירים לוחץ על כתפיו ומושיב אותו בחזרה]**

חוקר:
אוקיי! עוד נחזור למכתב הזה. אבא שלך, איך הוא נפטר?

יוני:
מה זה אכפת לך?

חוקר:
אכפת לי. תענה על השאלה!

יוני:
הוא התאבד. תלה את עצמו באמבטיה. בסדר? למה?

חוקר:
ככה. אני רוצה שתספר לי מה קרה שם.

הטלפון מצלצל והחוקר מרים אותו תוך שהוא מסמן בידי ליוני להמתין.

חוקר:
כן! מה? מי העובדת הסוציאלית שמטפלת? היא כבר שנים בפנסיה. זאת אומרת שהוא...כן. אני מבין. תודה. **[סוגר את הטלפון]**. יש לך סיפור מעניין ילד. אני רוצה להבין מה קרה עם אבא שלך לפני שאנחנו ממשיכים.

יוני:
הוא היה חתיכת דפוק בשכל. ניצול שואה. כל הזמן היה מדבר על השואה. בלי הפסקה. היה מטריף את כולם. היו לו פרפרים במוח. היה צורח בלילות, מסתובב לפעמים כל הלילה, מרביץ גם לאמא, גם לי. לא יצא מהבית איזה עשר שנים. עד שזה נגמר.

חוקר:
ולמה לא נשארת לגור בבית אחרי שהוא מת?

יוני:
אמא התחתנה מחדש. הייתי ילד קשה. משוגע, כמו אבא. היא לא הצליחה להתמודד איתי. כל הזמן היינו רבים. הייתי מפרק את הבעל החדש שלה במכות. פעם אפילו שרפתי לו את האוטו. לא יכולתי לסבול אותו. חתיכה גוש מסריח של בן אדם. עורך דין כזה, פלצן מתנשא, כל הזמן

הוא רק ניסה לזרוק אותי מהבית. הגיש נגדי מאה תלונות, הפך אותי לאיזה קרימינל צעצוע. זבל של בן אדם. בסוף, יום אחד, נשבר לי הזין ממנו, מהאמא המטומטמת שלי שרק הסכימה עם כל מה שהוא אמר ועשה ונישקה את האדמה שהוא דרך עליה, ופשוט לא חזרתי יותר. משטרה אספה אותי ברחוב באילת אחרי כמה ימים. אף אחד לא ידע מי אני. אמא אפילו לא דיווחה שנעלמתי.

חוקר:

אני לא מבין איך מילד טוב שגר בבית טוב הפכת להיות מפלצת?

יוני:

מפלצת? למה מפלצת? מה עשיתי לך?

חוקר:

הרגע אמרת שפירקת את האבא החורג שלך במכות ושרפת לו את האוטו...

יוני:

זה די הגיע לו...חוץ מזה הפסיכולוגית ששלחו אותי אליה כמה פעמים אמרה לי שזה בגלל שאני זה שמצא אותו.

חוקר:

מצא את מי?

יוני:

את אבא שלי. תלוי באמבטיה.

נועה:

אתה מצאת את אבא שלך תלוי כשהיית בן 8?

יוני:

תשע. חזרתי מבית הספר בצהריים. הייתי ילד מפתח. אף אחד לא היה אמור להיות בבית. כמעט שלא שמתי לב שהדלת הייתה פתוחה. נכנסתי פנימה, נעלתי אותה אחרי, חשבתי שאמא כבר הגיעה מהעבודה ובטח היו איתה סלים מלאים והיא רק שכחה לסגור את הדלת או שפשוט עדיין לא הספיקה. קראתי לה והיא לא ענתה. למרות זאת הכל נראה רגיל לגמרי. הלכתי לכיוון החדר שלי ואז שמעתי איזו מן חריקה מוזרה מכיוון האמבטיה. התחלתי להתקרב תוך כדי שאני מניח את התיק על הרצפה. הדלת של האמבטיה הייתה סגורה אבל לא עד הסוף. רוח דנדנד אותה והיא נטרקה. חשבתי שיש איזה גנב בבית ורציתי לברוח משם. אבל משהו משך אותי להתקרב. הרוח פתחה את הדלת רק לשנייה. ואז ראיתי אותו. אבא היה תלוי מעל האמבט. הראש שלו נראה כחול ומנופח. הוא התנדנד מצד לצד. העיניים שלו היו פקוחות והידיים שלו נפולות לצדדים. הוא היה מת לגמרי.

נועה:

ומה עשית?

יוני:

לא יכולתי לזוז מהמקום. התיישבתי על הרצפה. אין לי מושג כמה זמן ישבתי. בסוף קמתי והלכתי אל הטלפון. צלצלתי לדוד שלי והוא הרים טלפון לאמא שהייתה עדיין בעבודה. אחר כך אני לא זוכר כמעט כלום. גם לא את ההלוויה. הימים הראשונים אחרי המוות היו נוראים. אמא בכתה בלי הפסקה, היו מאות ביקורים, ישנתי אצל חברים והרגשתי בעיקר לא רצוי. הייתי לגמרי לבד בעולם. אז הפסקתי ללכת לבית הספר, כל היום הייתי מסתובב ברחובות, ילד בן תשע, נודד, חוזר מאוחר הביתה. אמא הייתה יושבת במטבח מתעלמת לחלוטין מקיומי, מרחמת על עצמה, שקועה בשיגעון שלה, מעשנת בלי הפסקה, מדליקה סיגרייה בסיגרייה, מחפשת איך לצאת מהאסון שלה. ניסיתי לחבק אותה, לדבר איתה, אבל היא הייתה קרה ורחוקה ממני. הייתי עומד שעות מול המראה, צובע את השיער ומעצב אותו בכל מיני פוזות,

לובש סמרטוטים וכל מני שרשראות. עשיתי הכל כדי שתראה אותי, שתשים לב אליי. אבל שום דבר לא עזר. היא הייתה קבורה בתוך עצמה ולא היה לי אף אחד בעולם שיהיה בשבילי, ישמור עלי וידאג לי. הייתי ילד רחוב עם בית, נער שיש לו הכל אבל אין לו כלום.

חוקר:

אז איך הגעת לחיות ברחוב?

יוני:

זה נורא קל, קודם כל הבית שלי לא היה בית טוב. זה היה בית רע. שאתה חי בחור הזה שאני גרתי בוא, עם שני הדפוקים האלה שאני לא מעניין את הצד השמאלי של התחת שלהם, אתה נהיה כמוני. ילד רחוב. יום אחד, כשעוד גרתי בבית, חזרתי מאוחר. זה היה כבר אחרי שאמא התחתנה. ניסיתי לפתוח את הדלת אבל מישהו השאיר את המפתח מהצד השני. לא יכולתי להיכנס. באותו רגע הבנתי שאין לי יותר בית. את אותו הלילה ישנתי ליד הדלת. בבוקר כבר לקחתי את עצמי ולא חזרתי יותר. המורה שלי, שראתה שאני לא מגיע לבית הספר, דיווחה לרשויות הרווחה והם הפנו אותי למשפחה אומנת. אמא אפילו לא נלחמה עליי, כבר לא ממש עניין אותה מה שאני עושה בחיים. היא הייתה עסוקה בלשקם את עצמה ולבנות משפחה חדשה, ואני, התגלגלתי ממשפחה למשפחה עד שפשוט התייאשו ממני ועזבו אותי. ככה הגעתי לרחוב ונשארתי שם.

חוקר:

לא ייאמן. אבל יש עוד שני דברים שלא סיפרתי לי לגבי המשפחה שלך.

יוני:

מה?

חוקר:

עם מי אמא שלך התחתנה, ועל זה שיש לך גם אח. אני מניח שהוא גדול ממך בכמה שנים. אני צודק?

יוני:

שותק ואחרי כמה שניות אומר: זה נכון. יש לי, היה לי אח.

חוקר:

תוכל למסור לי את שם המשפחה החדש של אמא שלך?

יוני:

כן. גרינר.

חוקר:

[בציניות] ממממ, גרינר, מאיפה השם הזה מוכר לי...?

ארנון:

צחי היה גרינר...

אבירם:

איזה צחי?

ארנון:

אחד המ"מים שלי שנהרג בלבנ.....

[שתיקה]

חוקר [ליוני]:
מה הקשר בינך לבין צחי גרינר?

יוני:
אנחנו אחים. אחים חורגים.

חוקר:
ולמה לא טרחת לספר לי את זה כבר בהתחלה?

יוני:
אני.... לא חשבתי שזה רלוונטי...

חוקר:
אני מניח שאתה מכיר את יפתח אמיר. הוא היה חבר טוב של אחיך, לא?

יוני:
אני...לא ממש. תראה, לא באמת גרתי בבית כל השנים האלה...אתה יודע.

חוקר:
מה הייתה מערכת היחסים בינך לבין צחי?

יוני:
אההה...צחי היה הבן של בעלה החדש של אמא שלי. הוא היה גדול ממני בכמה שנים וממש "אימץ" אותי. הוא היחיד ששם אליי לב. אהבתי אותו מאוד. הייתי נפגש איתו בלי שההורים היו יודעים והוא נתן לי כסף, בגדים ואוכל שהייתי ברחובות. כמה פעמים הוא אפילו הכניס אותי בשקט הביתה אחרי שהם הלכו לישון, התקלחתי שם וגם ישנתי.

חוקר:
הוא טיפל בך...

יוני:
הוא היחיד שהיה לי בחיים. הוא ממש דאג לי. בהתחלה, כשרק עברנו לבית שלהם, לא סבלתי אותו. קינאתי בו, חשבתי שהוא חתיכת ילד מפונק, ששני ההורים הגרושים שלו נלחמים עליו ומנפחים אותו בכסף. אבל הוא נתן לי הכל. כל מה שהיה לו. אף פעם לא שמר כלום לעצמו. תמיד דאג לי, שאל עליי, חיפש אותי. כאילו הוא אבא שלי.

חוקר:
וכשהוא נהרג?

יוני:
הרגשתי חרא. תודה. למה אתה שואל?

חוקר:
איפה היית לפני ארבעה ימים?

יוני:
למה אתה שואל?

חוקר:
כי אני רוצה לדעת. איפה היית לפני ארבעה ימים? תענה לי!

יוני:

הייתי בתל אביב. איפה שאני תמיד.

חוקר:

איפה בתל אביב?

יוני:

אני לא זוכר. אני מסתובב. אין לי מקום קבוע.

חוקר:

פגשת מישהו? מישהו יכול לספר לי איפה היית?

יוני:

[ממלמל לעצמו, כאילו חושב]: פגשתי מישהו? מה זאת אומרת פג...
איך הגעת אליי בכלל...?

הדלת נפתחת באותו הרגע וגיא נכנס פנימה. יוני מסתכל עליו מופתע.

אתה? אתה?!! לא זבל!! אתה הבאת אותם...

גיא:

יוני? מה אתה מזיין ת'שכל, הבאתי את מי? מה העניין?

יוני:

אתה אחד מהם הה? זה למה עקבת אחריי כל היום. זה למה רדפת אחריי!!!

גיא:

לא רדפתי אחריך...

יוני:

סתום ת'פה יא חתיכת אפס מפגר. אני סמכתי עליך....בן של זונה!! אתה הבאת...

גיא:

יוני! מה אתה רוצה? אין לי מושג על מה אתה מדבר...

יוני:

אז למה נתת את השם שלי? למה??? יא....

יוני קופץ בבת אחת על ארנון, השניים נאבקים ויוני שולף את האקדח שתפוס בחגורה שלו.

[צועק]: אתם!!!! חבורה של זונות. הוא רצח את צחי ואתם באים לתפוס אותי??? אותי???

חוקר:

תוריד את הנשק. מה אתה עושה? אף אחד לא בא...

יוני:

שתוק מטומטם!!! אני אהרוג אותך!!! תשכב על הרצפה!!! תשכבו כולכם!!!

הוא נצמד עם הגב אל הדלת, מכוון את האקדח מאחד לשני ומנסה עם היד השנייה לפתוח את הדלת מאחורי גבו מבלי שהוא מסתכל עליה. הוא מביט לעבר החוקר וארנון:

שלא יעלו לכם מחשבות לראש...

לפתע החוקר קופץ עליו. השניים נאבקים. נשמעת ירייה וגיא מתמוטט על הרצפה צורח ומשתנק. החוקר מצליח להתגבר על יוני ותופס לו את הידיים מאחורי הגב.

חוקר:

[לנועה]: טוסי לקרוא לאמבולנס. מהר!! [לאבירם וארנון]: תרימו אותו ותוציאו החוצה. אני לוקח את יוני למעצר ובא לעזור.

נועה יוצאת בריצה מהחדר. אבירם מרים את גיא ומוציא אותו החוצה תוך שהוא צועק לארנון:

אבירם:

תעזור לי, נו!!

ארנון מחכה לראות שכולם יצאו. מסתכל טוב סביבו, לוקח את המכתב שעל השולחן, מכניס לכיס. מרים את האקדח, מכניס לחגור ויוצא החוצה.

-סוף המחזה-